

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DAN BARBILIAN”, GALAȚI
Strada Furnaliștilor nr. 3, cod 800622

**OCHIUL
MAGIC**

NR. 20/2021

CUPRINS

IMPLICARE,
DĂRUIRE, SUCCES
PAGINILE 1-9

EVENIMENTE
PAGINILE 10-16

TINERE TALENTE
PAGINILE 17-30

PAGINA ARTEI
PAGINILE 31-44

CURIOZITĂȚI,
JOCURI
PAGINILE 45-46

INTERVIU CU DOAMNA DIRECTOR SIMONA-MARA NEACȘU

Doamna profesoară Mara Simona Neacșu este licențiată în filologie, absolventă a *Universității „Dunărea de Jos” din Galați, Facultatea de Litere și Teologie, promoția 2006. Din anul 2016 este profesor de limba și literatura română la Școala Gimnazială „Dan Barbilian”, iar din 2017 ocupă funcția de director al acestei școli.*

Reporterii: Bună ziua, doamnă director! Anul acesta Școala Gimnazială „Dan Barbilian” aniversează 40 de ani de existență, ocazie cu care noi, elevii, am dori să ne împărtășim gândurile dumneavoastră cu privire la viitorul acestei instituții de învățământ. Mai întâi am dori să ne spuneți de cât timp lucrați în învățământ?

Doamna directoare Simona Neacșu: *Sunt în învățământ de 23 de ani.*

Reporterii: De ce ați ales să predați limba și literatura română?

Doamna directoare Simona Neacșu: *Pe vremea mea nu exista tehnologie, așa că îmi petreceam timpul citind și probabil de aici vine pasiunea pentru limba și literatura română.*

Reporterii: Care sunt satisfacțiile pe care vi le oferă această profesie?

Doamna directoare Simona Neacșu: *Când văd rezultatele foarte bune obținute de către elevi la diferite concursuri școlare sunt pe deplin satisfăcută.*

Reporterii: În fiecare an, în școala noastră, se desfășoară o multitudine de activități organizate pentru și cu participarea elevilor. Cum apreciați implicarea acestora în activitățile extrașcolare?

Doamna directoare Simona Neacșu: *Consider că profesorii și elevii se implică foarte mult în activitățile extrașcolare și apreciez acest lucru.*

Reporterii: Ce v-a determinat să fiți directorul școlii noastre și care este cea mai mare realizare de când ocupați această funcție?

Doamna directoare Simona Neacșu: *A fost pur și simplu o întâmplare faptul că am devenit director. Eu personal, cred că cele mai mari realizări sunt ale profesorilor și ale elevilor. Acestea se văd în rezultatele obținute, cum am mai spus.*

Reporterii: Anul acesta terenul din spatele școlii a devenit șantier de construcție, ceea ce ne-a stârnit curiozitatea să aflăm câte ceva despre acest proiect îndrăzneț. Ce ne puteți spune despre noua clădire care se construiește?

Doamna directoare Simona Neacșu: *Pentru început, obiectivul principal va fi construirea unei săli de sport. Pe lângă aceasta, vor fi câteva săli de clasă care au ca scop desfășurarea orelor de către copiii din primar.*

Reporterii: În încheierea interviului am mai dori să știm care sunt gândurile și planurile de viitor în ceea ce privește școala noastră?

Doamna directoare Simona Neacșu: *Îmi doresc ca în viitor Școala Gimnazială „Dan Barbilian” să ajungă printre primele școli din orașul Galați și cred că suntem pe drumul spre reușită.*

Reporterii: Vă mulțumim pentru timpul acordat și vă dorim să aveți parte de succes atât în plan

profesional, cât și în cel personal.

Interviu realizat de EPURE IOANA AURELIA,
TĂNASE ADELINA GABRIELA și TRANDAFIR
OANA (clasa a VII-a B)

INTERVIU CU DOAMNA PROFESOARA KATALIN AGNES CALCIU

Doamna profesoară Katalin Agnes Calciu este absolventă a *Universității Tehnice* din Cluj-Napoca, promoția 2002. Este profesor de biologie la *Școala Gimnazială „Dan Barbilian”* din septembrie 2020.

Reporterul: Ce v-a motivat să ajungeți profesor? De cât timp predați?

Doamna profesoară: *Pe mine m-au motivat părinții, faptul că am capacitatea de a ierta, dorința de a lucra cu copiii și răbdare multă. Predau de 20 de ani.*

Reporterul: De ce ați ales să predați în Galați?

Doamna profesoară: *Pentru că m-am căsătorit aici și am venit după soț în Galați.*

Reporterul: Din ce motiv ați ales să predați la această școală?

Doamna profesoară: *Pentru că este aproape de domiciliu, este o școală bună, am copilul aici și, în primul rând, pentru că am fost chemată de direcțiune.*

Reporterul: Ați mai predat și la alte școli?

Doamna profesoară: *Da, am predat la Școala Gimnazială „Miron Costin”, la Școala Gimnazială „Sfânta Parascheva” din Smârdan și la Școala Postliceală „Sfântu Vasile cel Mare”.*

Reporterul: Din ce motiv ați ales să fiți diriginta noastră?

Doamna profesoară: *Din motivul că vă iubesc și că mi-a plăcut colectivul vostru.*

Reporterul: Cum ne va ajuta biologia pe viitor?

Doamna profesoară: *Datorită biologiei îți cunoști corpul, cunoști niște noțiuni despre igiena sexuală, afli noțiuni de genetică pentru cultura ta generală, acestea fiind utile mai ales celor care vor să ajungă asistenți sau medici.*

Reporterul: Dacă ar fi să predați altă materie, ce ați preda?

Doamna profesoară: *Chimie, ducație pentru sănătate, opțional de dezvoltare a caracterului și bunului simț.*

Reporterul: Recomandați această școală? Dacă da, din ce motiv?

Doamna profesoară: *Bineînțeles că o recomand și din motivul că, în această școală, colectivul de cadre didactice este foarte serios, profesorii își fac treaba, suntem o comunitate, o familie, majoritatea pun în față binele elevilor în activitățile pe care le fac împreună cu ei și pentru ei.*

Reporterul: Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

Interviu realizat de

MONU CRISTIAN - clasa a VII-a B

ȘCOALA

TUFARU DENISA ANDREEA

Clasa a VII-a B

Spre ce ne dorim ne-ndrumă,
Cu dăruire ne învață
Orice lucru despre viață,
Arătându-ne, explicându-ne,
Lucrând și visând,
Alături de noi stând.

Ne-nțelege când greșim,
E severă când nu știm.
Ea mereu ne-a ajutat,
Spre viitor ne-a îndrumat,
Când am învățat,
Ea ne-a lăudat.

Cu efort am progresat,
Ambițioși ea ne-a format,
Școala-n care învățăm,
Ne-ajută să evoluăm.

ȘI EU SUNT UN APOSTOL AL SĂNĂTĂȚII

Un apostol al sănătății este medicul, un înger cu suflet cald, care face tot ce este posibil omenește pentru salvarea pacientului din ghearele morții. Părerea mea este că, dacă comunitatea noastră ar fi mai unită, acest lucru ar duce la anihilarea virusului. Poate părea ciudat, dar acest virus nu a avut doar efecte negative, ci și unele pozitive.

Unul din efectele pozitive ale pandemiei a fost că am învățat să apreciem și cele mai mărunte gesturi: o îmbrățișare, o strângere de mână și chiar un zâmbet luminos fără această mască care ne face să nu ne mai cunoaștem. Școala on-line a avut și avantaje și dezavantaje. Un avantaj a fost că ne-a protejat pe noi, copiii, de infectarea în colectivitate, dar ne-a făcut să ne izolăm de lume și să nu mai învățăm așa cum o făceam odată. Dacă vom fi uniți, vom trece și peste această încercare, respectând normele de sănătate.

Eu cred că noi toți putem fi niște mici sau mari apostoli ai sănătății!

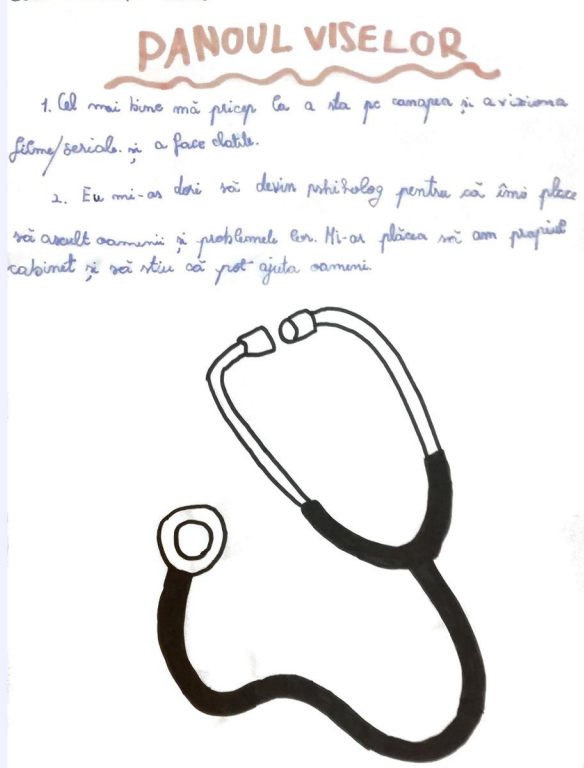
GHEORGHIU LUCA MIHAIL

Clasa a VI-a C

Pentru a-i proteja pe cei din jur, dar și pe mine, port masca în mod corect, mă dezinfectez înainte de a mânca și după aceea. Respect distanța de un metru între persoane. Nu împart pachetul cu colegii. Nu beau din aceeași sticlă cu prietenii sau cu colegii. Nu îmi place să port mască și nici să respect normele de protecție, dar trebuie ca toata lumea să le respecte pentru a trece mai repede de pandemie. Îmi doresc să nu mai trebuiască să purtăm mască în magazine și nici când vorbim cu alte persoane. Dacă purtăm mască, respectăm dreptul la sănătate al persoanelor din jur, dar și dreptul nostru la sănătate.

Mulți oameni nu respectă aceste reguli și încalcă drepturile altor persoane. Această pandemie a oprit toate concursurile și antrenamentele pentru sporturile de contact. Am învățat că, dacă respecti regulile, poți ajunge departe, și că, dacă toți oamenii ar fi respectat regulile, am fi trecut deja peste pandemie. Totuși a fost frumos că am putut să petrec mai mult timp cu familia și am început să mă cunosc mai bine pe mine și pasiunile mele. Am descoperit cărți, filme și

Daria Hanoraciu - Măscă

seriale noi.

Îmi doresc să revină totul la normal, cum a fost înainte să înceapă pandemia. Unii oameni nici nu se mai văd cu prietenii și cu cunoscuții din cauza acestei pandemii, au devenit mult mai singuratici și s-au închis în sine. Acum nici nu mai ai voie să te îmbrățișezi cu prietenii tăi, dar eu respect aceste reguli deoarece am speranța că împreună putem trece peste toate și că o să revenim la viața pe care o aveam înainte.

EPURE AURELIA IOANA – clasa a VII-a B

Pentru a-mi menține sănătatea, eu mă spăl pe mâini, mă dezinfectez și port mască. De asemenea evit locurile aglomerate. În această situație, cel mai mult mă deranjează faptul că trebuie să purtăm mască și că nu putem inspira aer curat, nu îmi place că nu pot petrece timp cu prietenii ca înainte. Însă, cu toate neplăcerile pe care le creează aceste restricții, trebuie să le respectăm ca să trecem cu bine peste aceste vremuri și să putem să revenim la viața dinainte. Pandemia aceasta m-a învățat totuși o lecție importantă: prețuiește timpul pe care îl ai și profită de fiecare ocazie, pentru că nu știi când se ivește din nou.

Cât despre mine, am descoperit noi pasiuni, că socializarea cu copiii de vârsta mea este importantă pentru mine și că, dacă pun pasiune, îmi ies lucrurile mai bine decât mă așteptam.

SECUIAN BIANCA MARIA – clasa a VII-a B

După cum bine știm, pentru fiecare dintre noi, sănătatea este foarte importantă. Din păcate, la începutul anului 2020, a apărut un nou virus numit COVID-19 sau Corona-Virus. Puțin mai târziu s-a răspândit în toată lumea. A trebuit să stăm închiși în casă timp de două luni, făcând școală on-line.

Anul școlar s-a terminat tot online, fără banchetul de clasa a IV-a pe care ni-l doream cu toții și îl planificam cu multă vreme înainte. Am început clasa a V-a în format fizic, dar nu pentru mult timp, după doar o lună de școală am avut o mică vacanță de două săptămâni. Speranța noastră de a face școală în format fizic a fost spulberată deoarece am intrat iarăși în on-line. După o lungă perioadă, parcă nesfârșită, în care am stat on-line, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, ne-am întors la școală, chiar dacă nu pentru mult timp. A venit vacanța de vară a anului 2021, apoi septembrie și ne-am întors la școală în clasa a VI-a. În toată această perioadă m-am simțit singură, nesigură, fără încredere în mine și speriată. Îmi era frică să nu mă îmbolnăvesc.

Cu toate acestea am trecut și prin boală și am supraviețuit, iar acum mă văd la școală fizic, scriind povestea vieții mele din ultimii aproape trei ani.

GHEORGHE ELENA – clasa a VI-a C

ȘI EU SUNT UN
APOSTOL AL
SĂNĂTĂȚII

În această perioadă grea în care trăim suntem nevoiți să respectăm reguli pentru ca noi, familia, colegii, profesorii și toți oamenii pe care îi întâlnim pe stradă, în magazine sau în bloc să rămânem sănătoși. Una dintre regulile de bază este purtarea măștii, care nu este plăcută, dar care poate salva vieți. O altă măsură de protecție este dezinfectarea, spălarea cu simț de răspundere pe mâni și păstrarea distanței față de cei din jur. Consider că respect aceste reguli, astfel încât să nu mă îmbolnăvesc pe mine și pe cei din jurul meu.

Din punctul meu de vedere regula cea mai grea de respectat este păstrarea distanței față de cei din jur. O consider grea de respectat pentru că asta înseamnă că nu mai putem socializa cu prietenii și colegii la fel ca înainte, dar sunt conștientă că fac asta pentru binele lor și pentru binele meu și al familiei mele. După ce pandemia va trece, aș vrea să merg în excursii cu doamna dirigintă și colegii fără să trebuiască să păstrăm distanța și să purtăm mască.

Consider această perioadă ca pe o autoevaluare din care am învățat lucruri noi despre mine. De exemplu, am aflat că am mai multă răbdare decât credeam și că pot purta mască timp de șapte ore. Pe lângă acestea, am învățat să folosesc mai bine

calculatorul și am învățat cât de importantă este sănătatea.

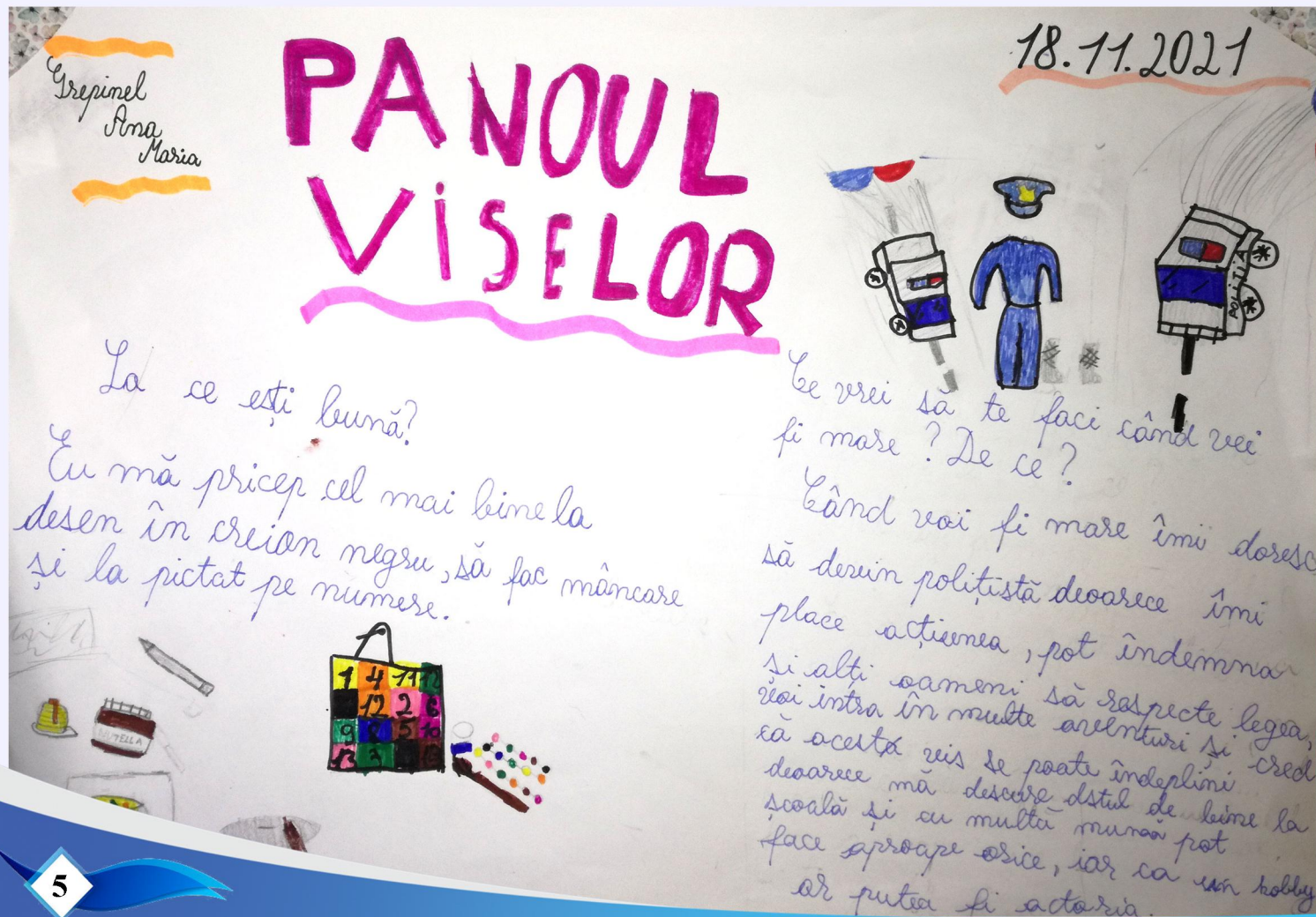
În concluzie, această perioadă a adus după ea multe lucruri rele, dar și lucruri bune. Sunt sigură că, dacă toți vom respecta regulile, pandemia va trece și viața va reveni la normal, ba va fi chiar mai bună.

TRANDAFIR OANA – clasa a VII-a B

Sănătatea este foarte importantă. Acum tot globul se confruntă cu un virus. Eu port mască în magazine, afară etc. Când intru în casă, mă spăl pe mâini timp de 2-3 minute. Vreau să revenim la normal. Ne confruntăm cu acest virus de doi ani. COVID te rog să pleci din viețile noastre! Acum să fiu sinceră, acest virus m-a învățat multe: am învățat să fiu mai responsabilă, să fiu mai curajoasă. Nu îmi place virusul cu care ne confruntăm, dar mi-a dat o lecție prețioasă: să petrec mai mult timp cu familia.

Vacanța aceasta de două săptămâni am petrecut-o în izolare, deoarece am luat acest virus, chiar dacă m-am protejat cât am putut de bine. A fost oribil. Cel mai important este să ne protejăm chiar dacă nu credem în acest virus.

MIRICĂ IULIA – clasa a V-a A

Trecem printr-o perioadă foarte dificilă. Cu această situație apar și anumite restricții, adică nu mai putem face lucrurile pe care le făceam înainte. Din cauza acestei situații apare totodată și responsabilitatea. Mulți oameni au plecat la Dumnezeu și mulți alții riscă să se ducă. Din cauza acestei boli, nu mai putem face activități care ne inspiră bucurie, nu mai putem nici măcar să ieșim din casele noastre. Cel mai mult mă deranjează că nu mai pot să merg la antrenamentele de baschet, unde aveam mulți prieteni și mă distrăm mult, sau la biserică, unde chiar îmi făcea plăcere să merg.

Cum am spus, odată cu această situație apare și responsabilitatea. Toți oamenii pot lua anumite măsuri să oprească boala care ne-a adus în această situație. Eu mă dezinfectez mereu când intru sau ies din casa mea, port masca pe stradă sau în spații aglomerate. Chiar dacă este greu, trebuie să facem acestea pentru sănătatea, nu numai a noastră, dar și a familiei, prietenilor, colegilor, profesorilor și chiar străinilor. Sincer să fiu dacă s-ar încheia această pandemie, primul lucru pe care l-aș face ar fi să ies în oraș cu familia mea (pe lângă faptul că i-aș mulțumi lui Dumnezeu că ne-a ajutat).

Din această pandemie am învățat cât de responsabil pot să fiu și că pot să mă adaptez și să învăț să trăiesc în cazul unei alte situații asemănătoare. Toți suntem capabili să fim responsabili și să ne asumăm că trebuie să ne protejăm pe noi și pe alții.

OLARU OVIDIU CONSTANTIN – clasa a VII-a B

Această perioadă nu este tocmai una favorabilă pentru niciunul dintre noi. Încercăm cu toții să ne protejăm de acest virus năprasnic. Atât copiii, cât și adulții își doresc să se reîntoarcă la normal. Este important să purtăm masca de protecție. Adulții se gândesc cum să-și păstreze locurile de muncă și să câștige bani cât mai muți. În această perioadă eu încerc să merg la biserică cât mai des. Credința este foarte importantă acum, ca Dumnezeu să ne apere de boală grea. Eu încerc să îi protejiez pe ceilalți și pe mine.

În concluzie, această pandemie ne-a dat planurile peste cap, dar vom trece și peste asta, așa cum spune proverbul *Apa trece, pietrele rămân!*

Adevărul este că ceea ce ne lipsește multora dintre noi este credința. De multe ori ne îndepărtăm câte puțin de Dumnezeu.

BĂCANU MIHAELA ROZINA - clasa a VI-a D

În această perioadă am respectat regulile și le voi respecta în continuare. Sănătatea este foarte importantă pentru toată lumea.

Când a trebuit să stau în carantină, am stat împreună cu familia mea, chiar dacă nu ne-a fost ușor. Mereu am purtat mască pentru a nu lua virusul și pentru a-i proteja pe toți cei din jurul meu. Am respectat distanța regulamentară de doi metri și tot ce ține de reguli. Eu am învățat din toată perioada aceasta că sănătatea este cel mai important lucru și că respectarea regulilor este foarte importantă.

Oameni buni, cu toții ne dorim să trecem peste asta! Purați masca! Respectați regulile! Numai așa putem scăpa. Acum sunt mult mai atentă la tot ce este în jurul meu și sunt mult mai grijulie.

GHERGHESCU NICOLETA – clasa a V-a C

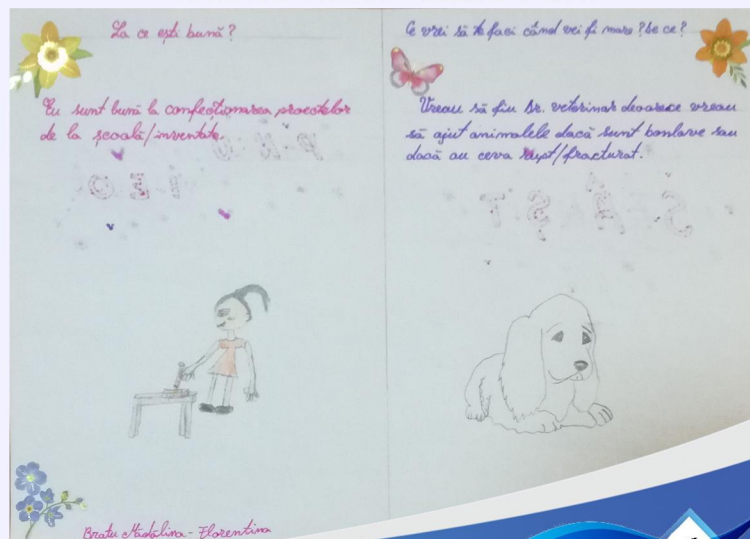
De când a început, în martie 2020, pandemia a afectat multe vieți și, din păcate, încă o mai face. Sănătatea a fost tot timpul un aspect important pentru noi, dar acum întâmpinăm unul din momentele în care trebuie să respectăm și mai multe reguli pentru a ne menține sănătatea noastră, dar și pe a celor din jurul nostru: membri ai familiei, prieteni, colegi, sau persoane pe care nu le cunoaștem. Iar pentru a nu ne îmbolnăvi, toți trebuie să fim atenți și să ne protejăm, spre a reveni la o viață normală.

TALPĂU MIRUNA - clasa a V-a A

Sănătatea este foarte importantă. Acum tot globul se confruntă cu un virus. Eu, pentru a avea grijă de sănătatea mea și a colegilor mei, respect toate regulile la școală (port masca corect, mă dezinfectez pe mâini).

Acest virus ne-a învățat multe lucruri: să fim mai responsabili, mai curajoși, dar ne-a dat și o lecție prețioasă: mult timp petrecut împreună cu familia. Îmi doresc să revenim la o viață normală, de aceea ne protejăm respectând regulile.

MIRICĂ IULIA - clasa a V-a A

Pentru a menține sănătatea colegilor mei, eu îmi dezinfectez mâinile, port mască, dar m-am și vaccinat pentru a mă simți în siguranță. Această pandemie a venit brusc și ne-a luat cu totul pe nepregătite. Astfel am trecut brusc și direct de la o perioadă normală a vieții, în care ne puteam plimba după bunul plac, puteam merge oriunde voiam, fără a ne pune sănătatea noastră sau a celor dragi în pericol, la o perioadă de izolare totală, în timpul căreia abia puteam părăsi domiciliul.

Fiind o persoană activă, îmi place să petrec mult timp în natură sau afară cu prietenii. Totodată, această pandemie mi-a oprit concursurile la care participam pe timpul verii.

Un alt aspect care m-a marcat este că, odată cu purtarea măștilor, oamenii au devenit reci și distanți, ca și cum și-ar fi ridicat un zid în jurul lor ce îi desparte de restul lumii. Ascunși în spatele măștilor ei s-au oprit din a zâmbi, parcă această pandemie a măturat în calea sa orice urmă de speranță și de fericire. Oamenii s-au închis în ei, privind cu ură în jur, temându-se de ceilalți, fiind interesați doar de ei înșiși, întorcând spatele celor aflați în impas.

Sunt de părere că această pandemie ne-a îndepărtat deoarece nimeni nu mai riscă să ajute sau să inițieze orice contact cu altă persoană. Singurul contact ușor și sigur de realizat este cel vizual, dar, de la o vreme, nimeni nu se mai deranjează să o facă, având o părere prea bună despre ei înșiși și fiind prea absorbiți de propriile interese pentru a se mai obosea să privească în jur.

Pe de altă parte, această perioadă ne-a unit, în ciuda distanței ce se întinde între noi precum o prăpastie, ne-a învățat importanța familiei și a prietenilor pe care, poate, înainte nu o prea vedeam atât de valoroasă.

Dacă mâine ar dispărea de tot pandemia, aș fi foarte fericită. Primul lucru pe care l-aș face, ar fi să plec la munte, să inspir aerul curat și pur printre arbori, fără mască, ar fi foarte frumos. Apoi să mă duc în vizită la bunici, să îi strâng în brațe și să petrecem timp împreună.

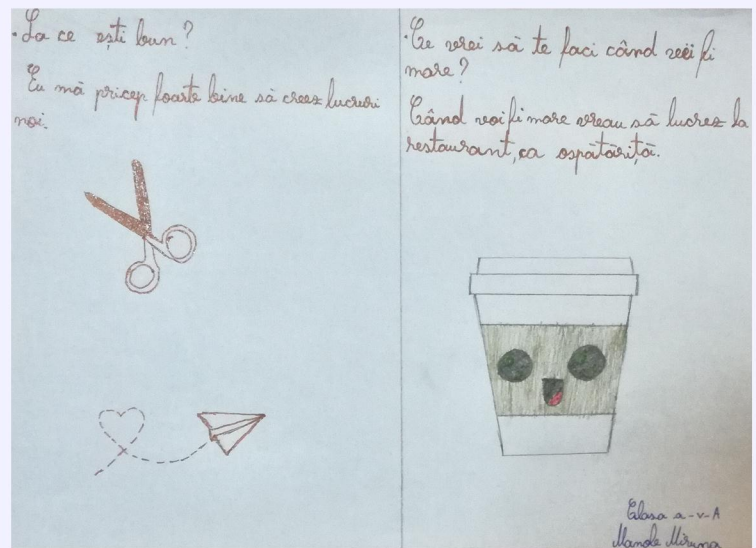
Sunt de părere, că cei mai încercați în această situație sunt de departe medicii. Noi nu ar trebui să ne plângem de ce am fost nevoiți să facem, în timp ce ei, eroii noștri, aș putea să îi numesc, au înfruntat acest virus necunoscut în prima linie, salvând vieți și alinând durerea acolo unde niciun medicament nu o putea face. Aceștia munceau zi și noapte în timp ce noi eram nevoiți doar să stăm în casă.

În această perioadă, am petrecut mult timp cu familia, dar și mult timp citind. M-am ocupat în principal de școală, având de recuperat mult după lunga perioadă on-line.

Aș vrea ca pandemia să se încheie cât mai repede și cu cât mai puține victime. Această pandemie a provocat un amalgam de emoții și de trăiri, dar ne-a dat și o lecție.

Deși a avut părți foarte întunecate, a fost și o perioadă de meditație, o vreme în care am avut ocazia să ne cunoaștem pe noi înșine.

TUFARU DENISA ANDREEA - clasa a VII-a B

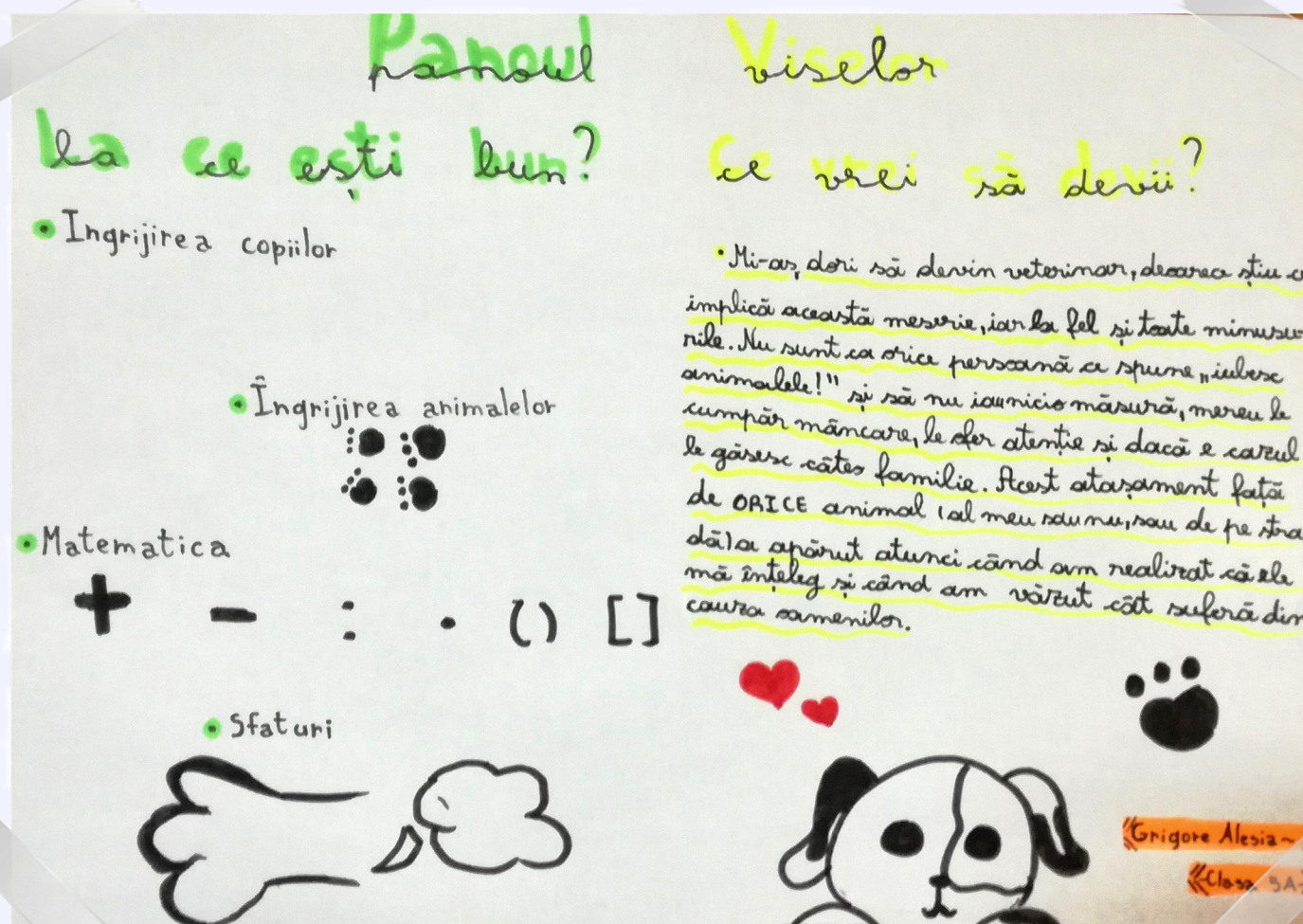

De când a început, în martie 2020, pandemia a afectat multe vieți și, din păcate, încă o face. Sănătatea noastră, dar și a celor care ne înconjoară: prieteni, colegi, membri de familie, dar și persoane pe care nu le cunoaștem. Pentru a nu ne îmbolnăvi, toți trebuie să fim atenți și să ne protejăm. Pentru a reveni la o viață normală trebuie să fim atenți cu toții.

TALPĂU MIRUNA – clasa a V-a A

POPA BIANCA MIHAELA

DRAGĂ JURNALULE,

TRIFAN IOANA ALEXANDRA

Clasa a VIII-a A

Clasa a VIII-a este un obstacol pentru mine, care nu este ușor de trecut. Peste câteva luni examenul va bate la ușă. Emoțiile și stresul ne furcă tot corpul, gândindu-ne că ieșirile afară împreună cu prietenii și plimbările de seară pe bulevardul întunecat vor deveni amintiri pălite de timp. Profesorii ne încurajează să fim optimiști și să privim cu ochi buni perioada grea prin care vom trece. Am o singură oră de repaus, la cursurile de chitară, unde pot să mă liniștesc lăsând gândurile grele la ușă. Câteodată pregătirile pentru examen mi se par în zadar gândindu-mă că, oricât de mult aș lucra și oricât de mult aș citi, nu reușesc să avansez deloc. Nu este ușor să lucrezi până la 12 noaptea, apoi să te așezi în pat cu capul pe pernă și să îți dai seama că mai ai mult de învățat. Îmi este dor de zilele lungi și călduroase de vară, de glumele dulci ale prietenilor și de gândurile neliniștite ale inocenței.

Îți mulțumesc că m-ai lăsat să îmi exprim durerile pe filele tale făcute din hârtie mai răbdătoare decât omul.

Cu bine, oaza mea de liniște!

DRAGĂ JURNALULE,

ROȘU ANDREI

Clasa a VIII-a A

Am reînceput școala, anul acesta sunt clasa a VIII-a. Fiind un an foarte important, trebuie să mă pun cu burta pe carte, mai ales la matematică și la română.

Afară frunzele fac dansuri miraculoase în vântul puternic. Am emoții legate de Evaluarea Națională, deoarece notele obținute îmi vor decide următorii patru ani de educație. Peste câteva luni examenul îmi va testa cunoștințele la cele două materii care cer foarte mult exercițiu. Seară de seară citesc din „Moromeții” pentru a avea un vocabular excelent.

Dragă jurnalule, acum îți scriu cu tandrețe visurile mele multiple, nerăbdătoare să-mi arate viitorul.

GÂNDURI PENTRU PREZENT ȘI VIITOR

CRĂCIUN DE POVESTE

CHIRILĂ SOFIA - clasa a VIII-a A

După cum știm cu toții, povestea despre Moș Crăciun a fost creată de mitologia creștină, în secolul al III-lea. Însă toți copiii din ziua de azi știu că el este cel care aduce daruri sub brad în noaptea de 24 spre 25 decembrie. Povestea a început acum mult timp cu o familie săracă ce avea trei fete. Cu timpul ele au crescut; sosirea nunții celei mai mari copile se apropia, dar familia nu putea să-i ofere bani de zestre. În sătucul unde locuiau în vremea aceea era un preot bun la suflet care iubea copiii. În noaptea dinaintea nunții a

pus pe marginea geamului din camera fetei o punguță cu 100 de galbeni. Tânăra mireasă era în culmea fericirii, nu știa cum să mulțumească îndeajuns pentru această faptă. Sfântul Nicolae a făcut același gest și pentru celelalte două surori. A iubit să facă acest lucru atât de mult încât a pornit tradiția cu Moș Crăciun care dăruiește cadouri în Noaptea Sfântă.

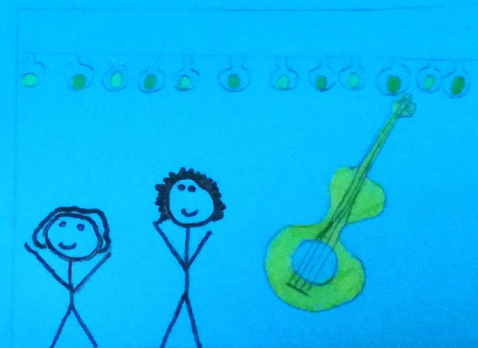
Dacă ne întoarcem la timpul și la copiii din ziua de azi, vom observa că toți își doresc lucruri scumpe cu care să iasă în evidență. Nu demult ceream și eu la fel: păpușele, poșetute, agende colorate, apoi am schimbat cu tehnologie: căști, tablete, telefoane. Vă spun sincer și deschis că am primit aproape tot ce mi-am dorit. Dar știți cât a durat această fericire? Sau mai bine spus strop de bucurie? Fericirea nu vine din astfel de lucruri sau bunuri materiale. Am realizat că se stinge la fel de repede ca și nerăbdarea de a descoperi ce e în interior. Cea mai mare împlinire venea din faptul că eram împreună cu familia mea, lucru pe care nu l-aș schimba niciodată, chiar dacă ar fi să primesc numai o portocală.

Cu alte cuvinte, începând cu acest an nu voi mai trimite scrisori către Moș Crăciun, știind și crezând puternic că voi primi exact ce îmi trebuie și chiar mai mult decât atât. Vă îndemn și pe voi să învățați să vă bucurați oricând de lucruri simple, mici pe care le avem zilnic la îndemână, nu doar să așteptăm Crăciunul. Încercați experiența de a dăruia o jucărie mică aceluia care nu își pot permite. Pentru mine Crăciunul înseamnă să fii senină, darnică și bucuroasă. Știu că Hristos se Naște în fiecare an pentru noi, ca noi să fim mai buni de la un an la altul. Un Crăciun de poveste va rămâne mai mult timp în inimile noastre dacă iubim și dăruim, în loc să așteptăm să primim.

Diavolul din clasa 5 A

- La ce ești bun?
Eu sunt bun la a cânta la chitară.

- Ce vei să te faci când vei fi mare?
Eu voi să fiu popular în țară pentru a cânta
la chitară deoarece mă pasionează, iar când mă
voi lăsa voi fi profesor.

FESTIVALUL CONCURS DE BOOK-TRAILERE BOOVIE

Ritmul accelerat al dezvoltării societății face ca lectura să prezinte din ce în ce mai puțin interes pentru elevi. Aceasta pierde teren în fața telefoanelor, a celorlalte device-uri, a aplicațiilor.

Pornind de la nevoia organică a tinerilor de a implica tehnologia în orice activitate, am înțeles că apropierea de o carte se poate realiza, însă e necesar să schimb abordarea.

Festivalul concurs de book-trailere Boovie este un exemplu că lectura poate deveni atractivă. Elevii citesc o carte, își formează o echipă, stabilesc atribuțiile fiecărui membru și realizează un trailer, pe baza cărții, de patru minute. În acest context lectura devine provocatoare. **Festivalul concurs de book-trailere Boovie**, inițiat în urmă cu șase ani, de un profesor de română, Carmen Ion, a devenit internațional și se bucură de statutul de cel mai mare eveniment extrașcolar din România.

În anul școlar 2020-2021, am participat la festival cu două echipe, înscrise la secțiuni diferite **Echipa de aur** - Boovie Kids și **AllForFive** - Boovie Junior.

Reprezenții celor două echipe au participat, la finalul lunii august, la work-shopuri, întâlniri, conferințe, alături de alți 549 de elevi din România. Trei zile ca într-o mare spirală efervescentă cu scriitori și cititori implicați.

Zile hrănite cu bucuria de a citi, a juca, a fi parte din echipă, a fotografia, a asculta, a viziona, a gusta emoție pură. Zile gălăgioase, în care s-au îngărmădit experiențe cu efecte benefice pe termen lung.

Trailerul cărții *Lămâi, cărți și prieteni*, realizat de **Andreea Epuraș, Sara Bucuș, Denisa Cucoș, Patricia Docan, Denisa Ramfu, Angelina Stoica și Bogdan Roșu** au fost răsplătite cu premiul I.

Echipa **AllForFive** a realizat un trailer pentru cartea *Toate drepturile rezervate* și a obținut mențiune.

Clipul premiat a fost realizat cu multă implicare de **Pavel Irina, Ioana Flondor, Alexandru Culachi, Denisa Poiană, Emilia Oprea, Miruna Roșca, Bianca Fotache, Teodora Necula, Andrei Roșu, Sara Dăscălescu.**

Prof. CRIHANĂ OANA

Pentru mine *Boovie* a fost o experiență fantastică, de neuitat. Când am auzit de acest proiect, am acceptat fără să stau pe gânduri. Ne-am distrat enorm la filmări, chiar dacă acestea țineau o zi întreagă. Acest festival-proiect m-a învățat să fiu responsabilă, creativă, punctuală și să nu mă las atunci când totul pare pierdut. Tot prin acest festival am avut ocazia de a cunoaște persoane noi, cu care am legat prietenii. Felicit toți organizatorii pentru munca și creativitatea lor. A fost greu la început, dar știam că vom reuși! Recomand festivalul *Boovie*.

IOANA FLONDOR, clasa a VIII-a B, AllForFive

Boovie a fost una dintre cele mai distractive, dar în același timp pline de seriozitate experiențe pe care le-am avut anul acesta. La filmări am ajuns să ne cunoaștem mai bine între noi și să observăm câte lucruri în comun avem. Când am ajuns la Focșani, sincer, aveam un ușor sentiment de frică din cauză că nu știam ce mă așteaptă. Dar, pe parcurs, teama a dispărut și a apărut în locul său încrederea. La ateliere am avut ocazia de a întâlni persoane din diferite părți ale țării și de a lega prietenii ce încă nu s-au destrămat.

EMILIA OPREA, clasa a VIII-a B, AllForFive

Boovie a fost o experiență minunată. Am învățat însemnătatea lucrului în echipă și sacrificiul timpului pus în slujba creativității. Ne-am distrat în fiecare moment al filmărilor. Scena mea favorită a fost când Speth (adică eu) era batjocorită de două fete din școală. Poate pare a fi un moment sumbru, dar a fost prima secvență filmată, cea mai stresantă și amuzantă.

Am trăit clipe magice alături de o echipă specială. A fost un moment în care am vrut să renunțăm, însă cineva nu a dat drumul sfării și nu ne-a lăsat să cădem.

Mii de mulțumiri organizatorilor acestui festival și echipei din care am făcut parte!

TEODORA NECULA, clasa a VIII-a B, AllForFive

Cea mai frumoasă experiență din 2021 a fost cu siguranță *Boovie*. Cred că a fost și primul proiect în care m-am implicat și mi-a plăcut mai mult decât mă așteptam. La început, recunosc eram puțin sceptică despre ce poate fi atât de interesant și complicat în a filma un videoclip așa de scurt și, deși am avut un rol destul de mic, privindu-mi colegii muncind atât de mult am început să apreciez munca fiecărui om. Cele 3 zile propriu-zise de festival au fost adevărata distracție, în care am avut ocazia de a cunoaște oameni cu care țin legătura zilnic și sperăm că ne putem vedea și la edițiile următoare. Și cred că dacă aș primi oportunitatea de a mai participa, răspunsul meu va fi, fără să mă mai gândesc prea mult, un mare DA.

BIANCA FOTACHE, clasa a VIII-a B, AllForFive

La France est très belle

CIOBANU SABRINA
clasa a VIII-a C

La France est très belle,
J'adore la Tour Eiffel.
La mode est audacieuse
La nourriture est délicieuse.

Paris est comme une danse
C'est très charmant.
La beauté est parsemée
Sur les Champs-Élysées.

Le Louvre est spectaculaire
C'est un musée particulier
J'habiterais toute ma vie
Dans ce paradis.

UNGUREANU CRISTINA - clasa a VI-a B

L'architecture du français

POSTU SARA-MARIA
clasa a VIII-a A

Le français est beau
Le français est doux
Le français s'apprend
D'un souffle fou.

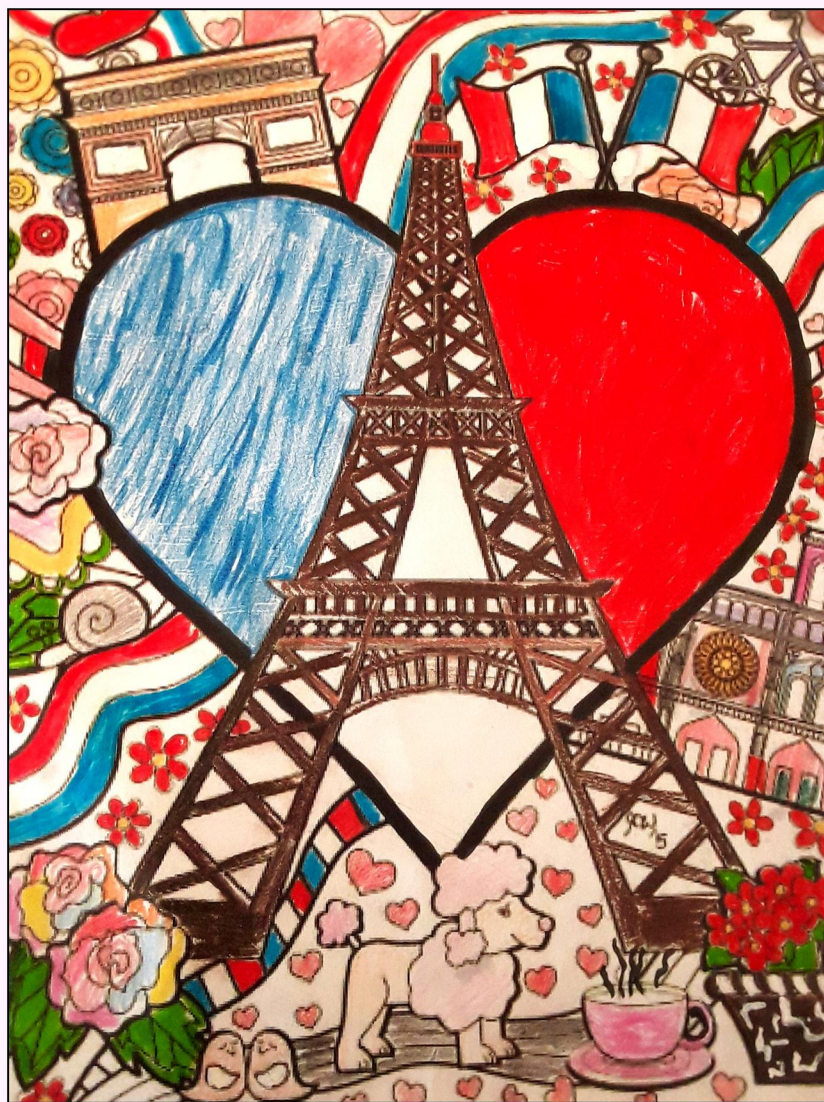
On apprend le lexique
Ensuite la grammaire
Le prof nous corrige
De l'attention il exige.

Il est compliqué parfois
De bien maîtriser le français
Mais cette langue est si suave
Qu'on ne peut pas s'en distancer.

C'est la langue de l'amour,
C'est une langue romancée
Bâtissons cet idéal
Qui s'appelle le français!

MOCANU
MARIA
Clasa a VIII-a C

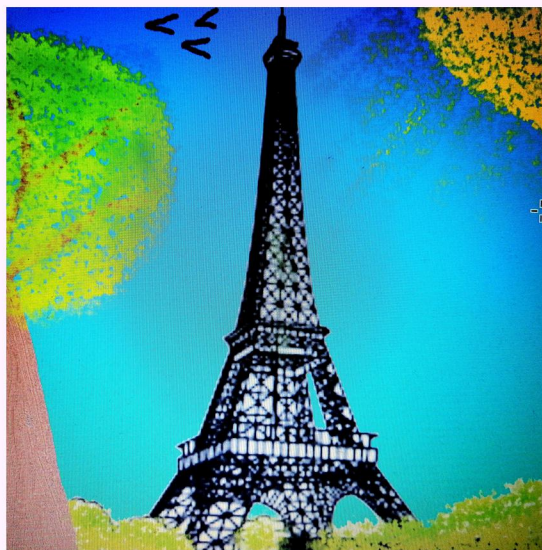
DUMITRAN MIHAELA - clasa a VI-a B

Le bandage de l'âme

CANTIA MIRUNA-GABRIELA
Clasa a VIII-a C

Nous nous sommes rencontrés en France
Nous étions tous les deux en souffrance,
Nos cœurs étaient brisés
Mais ce qui a suivi a tout changé.

La Tour Eiffel a embrassé nos cœurs
Elle a effacé toutes les douleurs
Et quand nos âmes se sont embrassées
J'ai su qu'une nouvelle vie a commencé.

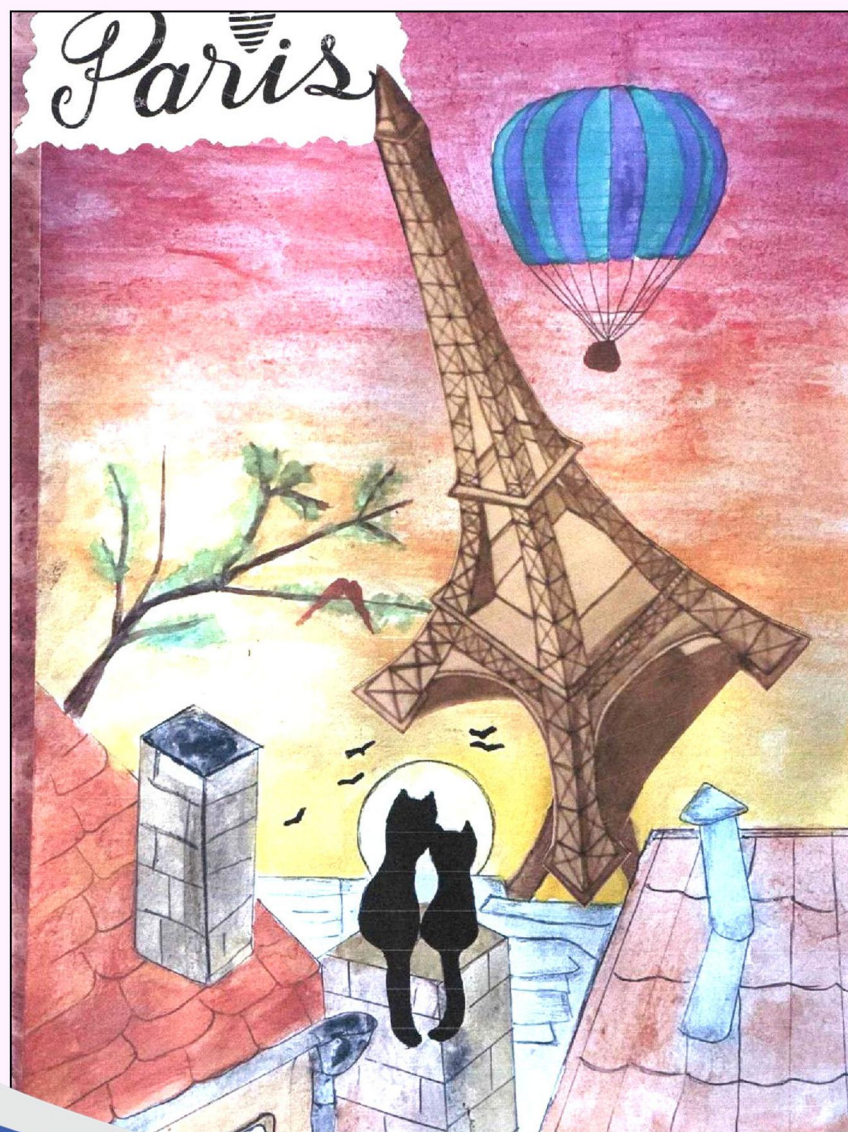
CIOBANU LAURA - clase a VI-a B

La Tour Eiffel

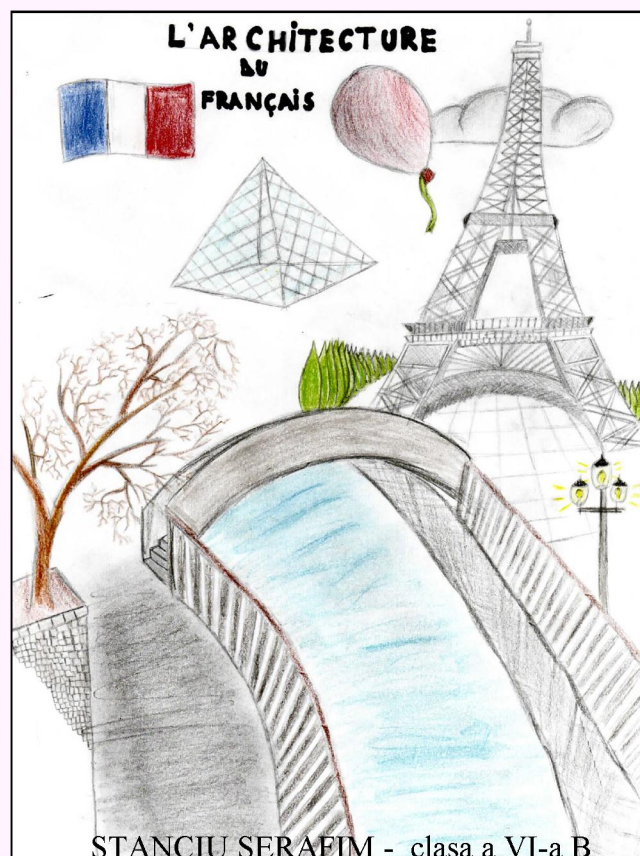
ANTOHE EDUARD
Clasa a VIII-a A

La Tour Eiffel est grande,
La nuit elle brille.
La Tour Eiffel est fameuse,
Des touristes elle attire.

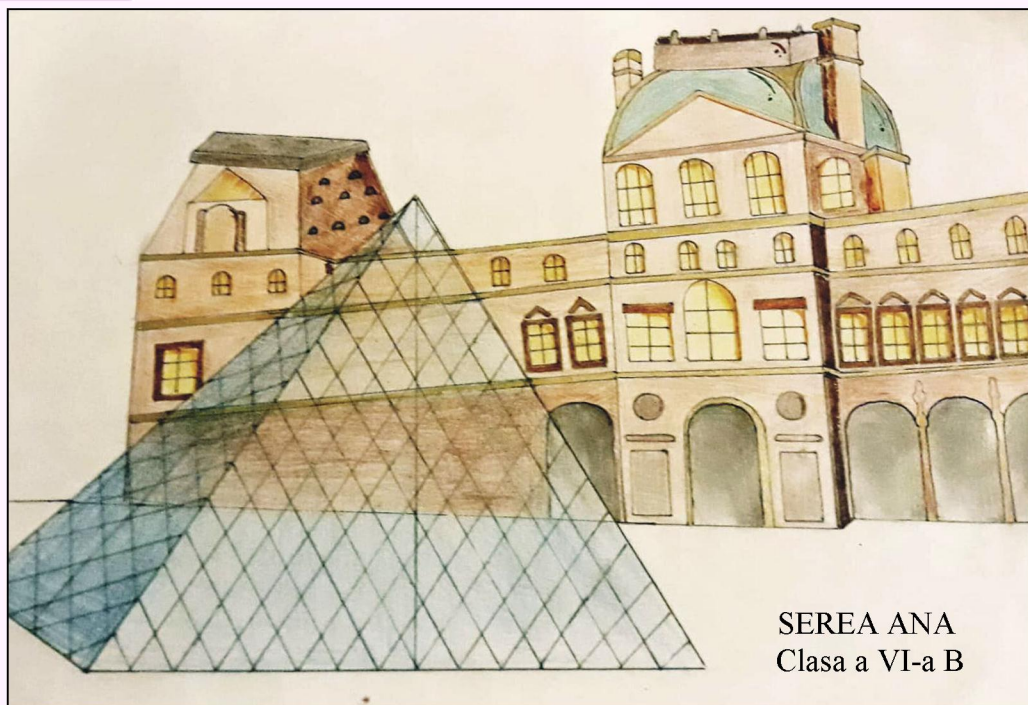
La Tour Eiffel est belle
Elle est pleine d'histoire
La Tour Eiffel qui veille
Sur toute la capitale.

CANTIA MIRUNA - clase a VIII-a C

STANCIU SERAFIM - clase a VI-a B

SEREA ANA
Clasa a VI-a B

Le poème de la France

ABUNI ALEXIA
Clasa a VIII-a C

La France ... quel miracle,
Pour y arriver, en effet,
Il n'y a pas d'obstacles
Si l'on croit en contes de fées.

La Tour Eiffel ... quelle merveille,
Les lumières qu'elle montre,
Il n'y a pas de chose pareille
En signes romantiques elle abonde.

Parler français

OANĂ LARISA-SIMONA
Clasa a VII-a C

Leur romantisme est très connu,
Les français adorent le ciel bleu
La musique s'écoute partout
Et l'accent est gracieux.

C'est beau d'apprendre le français
Parler cette langue de l'amour
Qui n'a pas de concurrence, on sait,
Sur la scène du glamour.

„SĂ GĂSIM
SOLUȚII,
FĂRĂ VIOLENȚĂ ”

CONCURS
ORGANIZAT
DE CJRAE

VIOLENȚA CARE NE ÎNCONJOARĂ

PREMIUL I
PAVEL IRINA

emoții. Nicio altă specie nu are creierul atât de dezvoltat ca al speciei homo-sapiens-sapines. Gândim la un alt nivel și simțim la un alt nivel. Reacționăm la factorii din jur cum niciun alt mamifer nu o face. Conexiunile pe care le face mintea noastră atunci când suntem puși într-o situație, când suntem expuși la un pericol este impresionantă. Intensitatea cu care putem iubi este un mister pentru cercetători până și în zilele noastre.

Dar ce se întâmplă atunci când această intensitate este condusă către alte sentimente? Furie, tristețe, nesiguranță. Desigur, reacționăm, dar în ce fel? Adesea suntem conduși către reacții extreme, suntem răscoliți adânc de aceste senzații și acționăm fără să mai gândim.

Violența a existat dintotdeauna. Fie că vorbim despre violența fizică, verbală, sexuală, economică sau socială, aceasta este răspândită peste tot în lume, distrugând vieți și oameni. Gestionarea ei a fost mereu o provocare pentru noi toți. Măcar o dată în viață am fost victimele unui act de violență sau chiar noi am fost cei care am reacționat violent.

În urma unor oameni minunați și a unor schimburi de mesaje am ajuns să pun mâna pe câteva povești scurte pe care o să vi le prezint. Dar înainte de toate nu pot să trec mai departe fără a-mi împărtăși propria experiență.

Adesea stau și reflectez asupra mea și am ajuns la concluzia că întreaga mea existență pe acest pământ, până în momentul de față, s-a simțit ca un val. Am înecat lume, am impresionat oameni și m-am transformat în spuma mării de fiecare dată când am lovit o stâncă. Am luat din plin tot ceea ce mi-a fost dat, fie bun sau rău. În fiecare seară imagini ale trecutului stau să iasă din spatele ușilor închise ale minții mele, răscolindu-mi subconștientul.

Omul
este o ființă
extraordinară.
Plină de
mistere și

Ora nouă fix. Mă așez în pat lângă ursulețul de pluș primit cadou la patru ani. Îmi zvâcnește capul, mă dor mușchii, iar oasele mi le simt grele. Mișcările îmi sunt lente și calculate, articulațiile înțepenite. Îmi las toată greutatea pe saltea cu gândul de a adormi. Măinile mele reci îmi trezesc corpul la atingere, totodată și amintirile. O fetiță plâpândă, cu ochii verzi și păr castaniu intră pe ușile școlii. E timidă, nu are prieteni și nici nu răspunde la oră atunci când este întrebată. Într-un final decide să își facă glasul auzit, ceea ce o descurajează și mai tare. Cuvintele nu îi ies, îi stau în gât înțepenite. Nu vor să atingă marginile buzelor ei moi și să fie eliberate de glăsciorul ei fin. Copiii se uită ciudat, apoi încep să râdă. Încep să îi pună porecle, să o marginalizeze și să o tragă de codițele împletite, făcute cu atâta drag de mama ei. Este ultima aleasă atunci când se fac echipele la sport, iar profesorii își dau cu părerea despre *problema* pe care o are.

Părinții nu știu ce e în neregulă cu fiica lor, se răstesc la ea atunci când nu își poate continua fraza și se scuză rudelor și prietenilor pentru defectul ei. Fetița plânge seara. Plânge pentru greșeala care simte că este, ajungând la ideea că nu merită să fie auzită.

Fetița sunt eu. În jurul vârstei de șapte ani am început să nu mai pot vorbi cursiv, am început să mă bâlbâi. De-a lungul anilor, prima frază pe care o auzeam de la oameni era „Dar de ce vorbești așa?”. Colegii de clasă erau și mai răi. În mintea lor eram o anomalie, eram cea mai bună țintă pentru micile lor glume. În mintea mamei cel mai mare defect al meu era *bâlbismul*. În mintea mea eram o rușine. Asta până când am început să scriu și să recit ceea ce așterneam pe hârtie. Nu mi-a mai păsat de ceea ce spuneau alții și m-am înscris la cursuri de *public speaking*. Am început să țin discursuri și să câștig de pe urma muncii mele. Am învățat să îmbrățișez acest „defect” al meu, considerându-l o parte din mine. *Bâlbismul* nu numai că m-a făcut să mă simt unică, ci m-a făcut mai puternică, clădindu-mă cărămidă cu cărămidă. Cuvintele unor oameni vor răsună întotdeauna ca un ecou în mintea mea, dar asta nu mă oprește din a-mi face vocea auzită.

Mă trezesc uneori uitându-mă în oglindă, simțindu-mă pătată de vorbele crude spuse de-a lungul anilor de către oameni.

Dar nu las asta să mă intimideze, deoarece, dacă mă dau puțin în spate și mă uit în ansamblu, observ tabloul care s-a format din urma acestor pete.

Povești asemănătoare cu a mea există peste tot prin lumea aceasta.

Iată doar alte câteva:

„Am avut o profesoară. Mă pregăteam cu ea pentru examenul de admitere la liceu. A reușit pe parcursul orelor să îmi scadă foarte mult stima de sine. De fiecare dată când greșeam, mă lovea și ridica tonul, intimidându-mă. Îmi era frică de ce avea să se întâmple în următoarea oră.”

„Nu suport să se țiepe la mine, mai ales dacă țiepă un membru al familiei, îmi vine să plâng de fiecare dată, deși mă abțin. Familia mea nu e chiar cea mai fericită, părinții mei au divorțat acum câțiva ani, iar tata bea destul de mult și, deși nu m-a lovit niciodată și nici nu cred că o va face, mă afectează foarte tare să îl văd în starea aia.”

„Eram într-o zi într-un parc cu câțiva prieteni, iar imediat după ce ne-am așezat pe bancă au venit alți copii care erau puțin mai mari decât noi. Unul dintre ei a început să țiepe, iar ceilalți doi se băgau în seamă. Au început cu „bună”, „ce faceți”, „cum sunteți”, iar, pentru că noi i-am ignorat total, fără niciun motiv au început să ne vorbească într-un mod foarte brutal. Le-am zis: *vă rog să ne lăsați în pace și să vă vedeți de treaba voastră*. Doi dintre ei nu au mai avut nicio treabă cu noi, dar celălalt a continuat, iar eu, fiind foarte nervoasă, am spus câteva cuvinte pe care le regret până și în ziua de azi.”

„De mică am învățat că orice greșală vine cu certuri sau pedepse. Cearta venea de la mama, ea fiind persoana rațională din familie, iar, când nu era mama acasă, pedeapsa venea de la tata care de multe ori folosea expresia: *hai că nici nu am dat tare, exagerezi*. Din fericire, mama era mai mereu pe acasă. Întotdeauna ea a crezut că era cât decăt o armonie în familia ei, însă, de fiecare dată când era plecată, rămâneam singură cu tata și nu dura mult până când se lua de mine. Îmi amintesc cum în câteva seri, când pleca mama, îi dădeam mesaje și o sunam disperată, plângând, în timp ce tata țiepa la mine să las telefonul pentru a nu strica seara mamei mele. De obicei mama cerea să vorbească cu el, iar după puțin timp mergeam la culcare ori singură, ori o așteptam pe ea să vina acasă, ceea ce provoca alte certuri de la tata.”

Toate întâmplările descrise sunt reale. Vor rămâne, desigur, anonime pentru a respecta intimitatea acestor persoane admirabile care au avut încredere în mine și mi-au împărtășit aceste experiențe.

Am mai primit multe răspunsuri, toate

referindu-se la faptul că violența verbală sau fizică nu a lipsit din viața lor. Statisticile de asemenea spun ca 35% dintre femei, pe parcursul vieții, au fost abuzate sexual sau fizic.

În România 30% dintre femei spun că au fost afectate de acest tip de violență, după vârsta de 15 ani. Iar statisticile pot continua.

Iată, ați văzut, de cât de multe sentimente și reacții este răscolită mintea umană pe parcursul dăinuirii ei. Educația, inteligența emoțională și respectul unul față de altul mi se par cheia către o lume mai armonioasă.

Fericirea altuia îți poate aduce o cantitate la fel de mare de serotonină. Suntem făcuți pentru a ne bucura unul de altul, de a fi empatici și de a ne ajuta atunci când ne este greu.

De ce să ignorăm această parte a noastră pentru a lăsa ura și furia să își facă loc. Doar un gest sau câteva cuvinte pot schimba radical viața unui om. Totul depinde de felul în care alegem să reacționăm.

Romance

Two lovers running down the street.
Laughing, smiling, on repeat.
A flower growing under their feet.

Two lovers walking down the street.
Holding hands, happy to meet.
A flower blooming under their feet.

Two lovers in car,
Playing at a guitar.

Butterfly effect

A butterfly flew by
when I started to cry.
The wind tickled my ear
when screams I started to hear.
Leaves fell from stately trees
when I started to freeze.
Bees doing the sweetest honey,
when I started making blood money.
Birds practicing their voice of crystal,
but my mind didn't let me listen.

Open my eyes,
and realize,
the souls I infect
Because of my butterfly effect.

Midnight

You saw me at sunrise
Where my mind is full of light,
Where those thoughts are getting blind.

You always leave at sunset
When my eyes are crystal clear,
When deadly waves are really near.

You don't see me at midnight
When sour waters are running down my cheek,
When black roses I'm starting to seek.

Dream product

Sew my words,
And break me using needles-
Tear me up like cheap, used material
With your bitter, crushing, voice.
Final product: toy for the boys.

Am I the angel from your dreams?
Coming in for the scenes?
Enjoying my soft, pure, wings.
Playing me with wounded strings.

I am silent when you speak,
Then you feed me 'cause I'm weak.
Remaining in your mind
Always in forever kind

A spirit with no sound,
Waiting to be found

Society model

Smile brighter, be smarter
Work harder.
Be polite, be kind.
Dress nicely, not revealing,
Don't listen to what you're feeling.
Speak your voice, but not too much,
Don't you dare ask for a touch.

A society model exposed in a bottle.
In the daytime she's admired,
when the night comes, she gets tired.
So when waves are filling the bottle,
she lets herself drown in water.
So that when critics come
They can't see the difference
between pain,
and sweet fake rain.

Poeziile în limba engleză aparțin
IRINEI PAVEL.

Empty

An empty room full of thoughts. There, it lays a body, empty as well. Cold hand, warm tears, shivering in bed. In the middle of the night demons are showing, wind is blowing. I saw this scene over and over again. Everyone is different but everyone in this situation has the same story. A story that I'm going to tell. Before I begin, I must present myself. I am you. I am your subconscious. Some of us will say "guardian angel" but to be honest it's the same thing. I watch you, you don't notice me. Simple! I was assigned to watch over souls. A lot of them! I saw things I want to forget, but if you don't know, a subconscious can't forget. I feel like I failed every time. Every soul that I have been assigned to was the same. Lonely, sad and empty. Maybe it was because of the abuse, society, their own minds. But what could I do? I am just a spirit while you are a living human being. Open your eyes! Anxiety, depression, eating disorders. Some of the most known mental illnesses. Illnesses that took beautiful people away from us. Often we don't seek for help, living in fear that we will be criticize. It's ok to go see a therapist, it's ok if you don't feel ok. A lot of teenagers nowadays are fighting with this kind of problems. Don't be ignorant. Ask people how they're doing, if they are feeling happy or at least good. Words can have such a big impact! Maybe your "How do you feel today?" question can end in "Thanks! You saved my life!"

Broken candles

Light a candle in the night,
and leave your broke secrets
behind.
Empty stomach, what an ache!
More lies you have to make

A flame dancing in your jar
Those stars are really far.
A knot in my throat is stopping my
voice,
I forgot I had a choice.

Slowly the fire ends,
Butt still her smell is dense.
Suffocating the room,
by your sweet perfume
- and my anxiety fume -

Hourglass

I melt my hopes under the sun
Carrying my body is no fun,
'Cause in the end there stand's a
gun,
Prepared to get me down.

Cold sand under my bruised feet,
Unbearable heat.
In a dessert with no end, in a maze
with no solution
Watching, hypnotized, my
execution.

I'll have to stop the time,
But I can't tell a lie.
I can't catch it and deny
Put it in a jar, on a shelf,
Watch yourself
As the clock is not ticking
anymore,
Slowly, but surely, getting sore.

Trapped in a dessert,
In a running time,
I committed a crime.
Because I'm stuck in their
hourglass.
By their cold, by their heat.
The sand is gone, I'm complete.

Bleeding concert

The notes written on my heart
Your music tearing this apart.
This symphony I can't repair,
Letting me in my despair

Sweet piano in the back,
All my windows start to crack.

Sadic violin and a syncopate beat,
Easy is falling at your feet

The guitar plucking her strings,
With a knife that's cutting my
wings

All of this together,
making you feel better,
but the piece I have to play
On the paper my tears you lay.

My dear, Sofia

I put gold around my wrist
to measure my anorexia.
Skin and bone I'm left, at least,
It's all your fault, my dear Sofia.

Sofia has black dark eyes
and a voice of glass breaking.
Cutting in my thighs,
She always has to fake it.

I put an angel on my wrist
Sofia said it will protect me,
but the angel making feast.
Blood dripping from his wings.

I put a leash around my wrist.
Bright red, a blooming rose.
When I faint, don't wonder why.
I got a morgue, where I could froze.

I put a bracelet on my wrist
Tighter than exist.
Being on her waiting list,
I got to assist,
At Sofia's brutal fist.

Flowers grow in dirt

"I have dirt in my mouth" - I said
"Don't get loud" - They said

Be skinny, be thic,
I don't care if you're sick.
Stay pleasant, stay proud,
When I tear you apart.
Curl your hair
Be aware
Pluck your lips
Accept that kiss.

"I have dirt in my mouth" - I said,
again
"Stop getting loud" - They said, again

Feel my bones,
I didn't eat
Those exercises,
Making me weak
Warming tears, cold hand,
But still I stand.

"Flowers are growing on my lips" -
Finally, I said
- Quiet - The voices are dead

Feminine lunch

Blood boiling on the stove
Into my thoughts I drove.
My heart racing with rights
After many lonely nights,
I have opened my sights

You say weak, I say strong,
Listen to my impulsive song.
Tired of caring your judge,
so I'm giving you a nudge.
In the end your ego is not that large.

My mind, my body, soul
Cooked with hatred coal.
But I'm standing on my ground,
Giving importance to my feminine
sound
Because I will soon be crowned.

**Concursul
de creație literară
„Condeiful
fermecat”, ediția a
II-a 2021, organizat
de Biblioteca V.A.
Urechia, Galați.**

POVESTE

PREMIUL I

CHIRICUȚĂ
ALEXANDRU IONUȚ

Clasa a VII-a B

Primul om era o persoană chipeșă, curajoasă cu o ambiție ieșită din comun și cu sânge de nobil. Acest om a creat primele așezări omenești, a pus bazele agriculturii. Dar unde există lumină, mereu va exista și umbră, astfel în fața oamenilor s-au arătat niște creaturi hidoase, șirete și mârșave. Acestea erau zmeii. Ei furau și ucideau oameni urmând să îi folosească ca sursă de hrană. Omul oamenilor s-a săturat de atâtea nedreptăți, astfel a făurit din metalul celor mai înalți munți o sabie atotputernică. Cu aceasta a reușit să învingă zmeii și să îi închidă într-o cutie ascunsă într-o cetate izolată de tot și de toate. Din păcate în bătălie eroul s-a stins, dar sabia lui a rămas înfipită într-un copac.

Timp de două secole a fost liniște și pace. Nimic nu i-a mai deranjat pe oameni, însă zmeii au găsit o cale să scape și haosul a fost dezlănțuit din nou.

Aici începe povestea noastră când un tânăr se făcea util în casa omului pentru a câștiga pâine. Plimbându-se prin regat, acesta zărește o pânză care îi grăi astfel: „Toți bărbații din regat sunt chemați la castel pentru a stabili cine e vrednic a îndeplini o sarcină regală”.

Tânărul și-a spus în gând că nu are rost să facă așa ceva. În fond el nu este decât o persoană de condiție joasă, nici prea inteligentă, nici prea puternică, nici prea curajoasă, dar o voce în mintea lui l-a îndemnat să meargă acolo.

A doua zi dimineață, la prima oră, se afla acolo alături de o mulțime de persoane. Unele dintre acestea aveau școală, altele erau foarte puternice, iar altele vestite în tot regatul. Toate încercau să scoată, pe rând, sabia din copac. Băiatul a auzit despre legenda aceasta, *Legenda Omului Oamenilor*. Știa că nu avea nicio șansă. Numai persoana care avea suflet curat și mândru era vrednică să scoată sabia. Când îi veni rândul, spre mirarea lui și a publicului, fără prea mult efort, tânărul a reușit să scoată sabia.

Uimit, regele a spus:

– Declar, că acest tânăr este urmașul Omului Oamenilor și are sufletul vrednic pentru a îndeplini această sarcină. Va trebui să înfrunți zmeii și să-i izolezi departe de omenire.

– Da, sire! spune tânărul.

După o lună de antrenament, băiatul a scos sabia din teacă și a plecat spre cetatea zmeilor.

După jumătate de zi de mers pe acest drum lung și periculos, tânărul ajunsese într-o pădure întunecată. Lumina cu greu pătrundea printre crengile copacilor, iar copacii erau prea înalți pentru a te putea urca pe ei.

Deodată se auzi o voce înspăimântătoare:

– Cum te numești, omule! grăi vocea.

– Mă numesc Mitruț, răspunse tânărul cu frică...

– Ce cauți prin aceste târâmurii?

– A... a... am venit pentru a înfrânge zmeii.

La auzul acestor vorbe, vocea începe a se subția și un foșnet ca de crengi de copac începe să se audă. Deodată o creatură mică, pufoasă, cu urechile ciulite și cu o coadă stufoasă apărură. Era o veveriță.

– Tu... tu erai? întrebă Mitruț.

– Da! Eu eram. Sunt zeul acestei păduri.

– Dar ce cauți singură aici?

– Nu eram singură, eram cu sora mea. Dar ea a fost omorâtă de un zmeu cu două mâini drepte. Am jurat răzbunare, dar magia mea e slăbită. Astfel, atunci când am auzit dorința ta, am știut că te pot ajuta și totodată răzbuna.

– Deci dorești să vii cu mine?

– Da!

Așa că Mitruț și cu veverița au plecat mai departe spre cetate. Drumul a fost lung și periculos, cu nenumărați inamici, nenumărate mese nemâncate, nenumărate nopți nedormite, dar cei doi au legat o prietenie foarte bună și au ajuns la cetate. Acolo un zmeu mare puternic, cu pielea albastră și două mâini drepte păzea intrarea. Mitruț întrebă:

– Acela e zmeul?

– Da! răspunse grăbită veverița.

Fără să mai stea la vorbă, veverița o luă la goană spre zmeu. Acesta, când o văzu, se repezi cu ghearele spre ea. Veverița se feri. Zmeul mai avu o tentativă eșuată de a o prinde. Iute ca o săgeată, veverița a lovit pământul cu bastonul și o grămadă de spini învălură zmeul. Acesta răsuflă și spinii se rupseră, iar veverița a fost împinsă într-o stâncă. Mitruț intră și el în luptă. Înconjură zmeul pentru a-l induce în eroare, iar atunci

când zmeul a dorit să lovească, Mitruț sări și îl zgârie. Zmeul nervos, pregătit să atace, își aruncă gheara lui gigantică direct spre băiat. În ultimul moment, veverița a creat un copac gigantic între tânăr și gheară. Ca de nicăieri, apărură în spatele zmeului și îl lovi fatal la cap. Fericită că s-a răzbunat veverița fugi grăbită spre ultima cameră a cetății. Mitruț o urmă. Ajungând în

CARTEA ESTE O COMOARĂ

MENTIUNE

Concursul literar „Cercetăm, analizăm, experimentăm, aplicăm și comunicăm”, 2021

TUFARU DENISA ANDREEA
Clasa a VII-a B

Cartea este o comoară,
Învăță-o pe dinafară,
Și reține de la ea
Tot ce-ți poate arăta.

O carte e apreciată
Dacă este împrumutată
Și citită de oricine,
Și de mine, și de tine.

Răsfoiește-o cu mîgălă
Și citește-o cu sîfială,
Multe lucruri vei afla
De-ți petreci timpul cu ea.

cameră, îl văzură pe Zmeul Zmeilor, cel mai mare și mai periculos zmeu. Acesta avea o piele de culoare roșu aprins. Cei doi știau că nu aveau nicio șansă, însă sabia tânărului a început să strălucească din ce în ce mai tare, până când Zmeul a ars de viu. Cei doi au reușit astfel să aducă iar pacea în lume.

COPACUL PREMIUL I

TRANDAFIR
OANA
Clasa a VII-a B

Concursul de creație
literară „Condeii
fermecat”, ediția a II-a
2021, organizat de
Biblioteca V.A.
Urechia, Galați

A fost odată ca niciodată un copac foarte înțelept care avea puteri neobișnuite. Acest copac se afla pe un deal înflorit și împrejmuț cu maci roșii ca focul. Copacul era special deoarece era primul copac care înverzea primăvara, rodea vara, se vestejea toamna și rămânea fără frunze iarna. Prin urmare era un copac al anotimpurilor. Era frate cu anul, de aceea era foarte bătrîn și înțelept. Cu toate acestea era foarte singur. Niciun copac nu se afla în apropiere și nicio pasăre nu-și făcea cuib pe crengile lui. Această singurătate îl măcina foarte tare. Se plictisea repede pe dealul în vârful căruia se afla.

Anotimpurile treceau unul după altul, iar cu timpul, în apropierea copacului, apărură un sătuc. În sat copiii învățau într-o școală mică, iar după ore aceștia explorau împrejurimile.

Într-o zi, un copil a descoperit falnicul copac. Copacul era foarte fericit că în sfârșit avea cu cine comunica. În fiecare zi, după ore, copilul venea să asculte poveștile pline de morală ale copacului, să-și facă temele la umbra acestuia și să ceară, când era nevoie, sfaturi. Cu timpul mai mulți copii au aflat de existența mărețului arbore. De atunci, copacul nu a mai fost niciodată singur.

După mulți ani, satul s-a extins. În centrul acestuia stătea acum bătrînul copac. Datorită poveștilor lui locuitorii trăiau în pace și înțelegere, iar tristețea copacului a fost astfel dată uitării.

Concursul de creație literară „Condeiiul fermecat”, ediția a II-a 2021, organizat de Biblioteca V.A. Urechia, Galați

POVESTEA PITICULUI TARTĂ-COT

PREMIUL al II-lea

OLARU OVIDIU
CONSTANTIN

Clasa a VII-a B

Povestea aceasta este despre un pitic interesant. Piticul era înalt cât spătarul de la scaun, dar era bine făcut și cu barba mai lungă ca un gutui. Piticul acesta era blând, bun, darnic, înțelept. Piticul Tartă-Cot era fratele geamăn al lui Barbă-Cot, unul dintre cei mai răi pitici din basmul neamului nostru. Barbă-Cot era de două ori mai mare ca geamănul său, cu barbă neagră, neîngrijită și doi ochi mari de un galben ca pirita.

În timp ce Tartă-Cot se plimba prin pădure, fratele său îi apărui în cale, îl doborî pe Tartă-Cot și-l legă de un copac:

– Ce faci, frate? întrebă Tartă-Cot. De ce m-ai legat?

– Tu prea multe ai făcut pentru oameni și prea puține pentru mine, fratele tău de sânge! zise Barbă-Cot, în mâini apărându-i un topor. Îndreptându-l spre moșia lui Cuza-Vodă, îi zice:

COPACUL ÎNTELEPT

DARABAN MATTEO CODRIN - clasa a V-a C

A fost odată un copac ce numai idei avea. Cei din satul alăturat îl numeau *Copacul Înțelept*. Acesta era un copac care avea frunzele verzi ca o mare plină de alge. Și se spune că acesta dădea sfaturi bune și repara greșelile din trecut. Dar, drept răsplată, trebuia să te închini în fața lui și să juri că o să îl aperi. Într-o zi, un om s-a dus la copac și a vrut să primească un sfat. Și-a dorit să afle cum ar putea să devină înțelept ca acesta. Copacul, furios că vrea să îi afle secretul, a adus peste sat o furtună.

– Dacă nu îți ceri iertare, te voi îngropa sub rădăcinile mele, spuse copacul.

– Fac tot ce vrei dar, oprește furtuna!

Zis și făcut! Omul și-a cerut iertare. De atunci copacul nu a mai avut doritori să îi cunoască secretul.

– Am de gând să fur calul lui Cuza și să te dau lui ca vinovat. Hai să aflăm dacă și dânsul crede ca mine că ești un pitic de treabă.

Și cu asta dispăru numaidecât. Piticul așteptă și așteptă, apoi își văzu fratele călare pe o iapă înaltă, cu coamă aurie, care avea șaua și căpăstrul decorate cu modele florale de trandafiri. Barbă-Cot sări în copacul în care era legat fratele său și se ascunse în frunziș.

Imediat se auzi un corn de vânătoare și Cuza, îmbrăcat regește în veșminte azurii și aurii, veni călare pe un cal negru amărât și slab, urmat de cinci oșteni înarmați cu arcuri și sulite. Apoi, într-o clipă, Tartă-Cot se trezi pe spinarea iepei albe. Fratele său își aruncă toporul cu tăiș dublu în pământ și săpă un tunel în care dispăru.

Cuza se opri și îi spuse piticului:

– Deci tu ești cel ce mi-a furat calul? Cum îndrăznești?

– Dar nu am fost eu, Măria Ta! spuse Tartă-Cot. Ci fratele meu, Barbă-Cot, piticul cel rău.

– Păi el nu este aici, zise Cuza, iar tu ești călare pe iapa mea. Ce să fac cu tine, mincinosule?

– N-ai decât să nu mă crezi și să mă lași aici legat de trunchiul copacului acestuia, că mă leg singur, răspunse piticul și așa făcu.

Voievodul își luă iapa și puse să-l păzească ca să se asigure că piticul nu scapă de pedepsă.

NIMENI CA EA

BALABAN DENISA
Clasa a VII-a C

Ca o boltă înstelată
Cu sclipiri de peruzea,
Ca o floare-nmiresmată,
Așa este mama mea.

Ca o rază ce străluce
Veșnic gata să mângâie,
Ca un susur blând și dulce,
Așa-i mama pentru mine.

Ca un cântec blând de leagăn,
Ca un far ce luminează,
Ca o stea strălucitoare,
Ochii mamei mă veghează.

Este seară. Bolta își aprinde felinarele unul câte unul. Mă duc în camera mea să mă culc. Iau cartea cu povești și încep să citesc, căci îmi place să mă cufund în lumea miraculoasă a basmelor de fiecare dată când am ceva timp liber. Nici nu știu când mă furat somnul și, deodată, mă pomenesc într-o pădure minunată care pare desprinsă din imaginile cu care poveștile, ce îmi plac atât de mult, acompaniază textele cărților mele.

Florile, copacii, iarba, fluturașii vorbesc aici la fel ca oamenii.

Printre straturile de flori multicolore zâna cea bună se plimbă îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, țesută cu fire de aur. Părul ei e de culoarea spicelor de grâu când se coc vara, pe cap poartă o coroană de diamante, iar în mână ține o baghetă fermecată. Buzele ei sunt asemenea a două petale de trandafir.

Se apropie de mine și-mi zice:

– Am aflat că o fetiță rea a decupat din cartea de povești inelul meu, e inelul care îmi dădea puteri de zână, iar acum eu nu mai am putere să-l înving pe zmeul cel rău. Te rog, ajută-mă să-i iau sabia zmeului!

Ochii zânei, albaștri ca cerul de vară, sclipesc scăldați în lacrimi. Tristețea ei mă emoționează, așa că mă decid pe dată să o ajut.

– Am să te ajut, zână bună, am răspuns eu, fără să stau pe gânduri.

Dar visul meu este brusc întrerupt de glasul mamei. Chiar dacă mi-aș fi dorit ca povestea din visul

meu să continue, sunt nevoit să mă trezesc, căci mă așteaptă temele și o zi lungă de școală. Spre seară, în speranța că o voi revedea pe zână, mă gândesc cum aș putea să o ajut. Mi-a venit o idee: am luat cartea și am decupat sabia

zmeului. Abia așteptam acum să vină timpul de culcare. Am mers la somn mai devreme ca de obicei, ca să mă întâlnesc în vis cu zâna cea bună. Zâna nu a întârziat, s-a apropiat de mine așa cum făcuse cu o noapte înainte, m-a mângâiat blând și mi-a spus:

– Îți mulțumesc, datorită ție mi-am recăpătat puterile. Ce dorință vrei să-ți îndeplinesc?

Nu mă așteptasem la o răsplată, deși probabil ar fi trebuit să știu că în lumea poveștilor faptele bune sunt mereu recompensate.

– Vreau numai o floare din părul tău, pentru ca atunci când îi voi săruta petalele să-mi amintesc de tine.

Discuția noastră a fost întreruptă de scârțâitul ușii. Era și de data acesta tot mama care intrase să mă trezească pentru a merge la școală, dar eu nu-mi puteam deschide ochii. Aș fi vrut să nu se sfârșească visul, aș fi vrut ca povestea să fie realitate.

TOAMNA

DUMITRU BIANCA - clasa a IV-a A

Toamna aurie,	Frunze ruginii,
Galbenă gutuie,	Veselii copii,
Păsări călătoare	Școala a-nceput,
Zboară-n țări cu soare.	Totul e nemaivăzut!

PLOAIA

EPURE IOANA AURELIA - clasa a VII-a B

Era o zi plăcută de primăvară. Stropii reci de apă se loveau de fereastra camerei mele. Zgmotul picurilor grei și vântul puternic care mișca crengile stejarului din curtea blocului meu m-au trezit. Am privit pe fereastră. *Ce priveliște nostalgică!* am gândit. După o oră sau două ploaia se oprește, iar eu decid să ies afară. La ieșirea din bloc m-a lovit un aer proaspăt. În unele locuri se putea zări câte o baltă, iar vântul scutura ploaia de pe crengile copacilor. Pe drum am trecut pe lângă un câine ud learcă. *Sărmanul, sigur îi este frig!* mi-am spus eu.

Aș fi vrut să mă mai bucur de aerul curat, dar a început să picure iar. M-am întors în acasă și nu după mult timp s-a dezlănțuit furia naturii. A început să plouă cu stropi mult mai mari. Fulgere luminoase străbăteau cerul, urmate de tunete puternice care cutremurau pământul.

Și așa a fost tot restul zilei.

PAGINA POVEȘTILOR

PĂDUREA

TUFARU DENISA ANDREEA - clasa a VII-a B

Ana deschise ochii, vizualizând camera, o mai văzuse. Biroul masiv din lemn era scăldat în primele raze ale dimineții, pereții mov, plini de autocolante de când era mică, într-un colț jucării, și, în mijlocul camerei, un covor persan. Își îndreptă privirea spre tavan, așa întinsă cum era, acesta părea nesfârșit, vast. Ana mai stătu așa o clipă, apoi coborî din pat. Coborî scările spre bucătărie. O izbi un miros delicios. Bunica gătea. Se așeză la masă și mănca, deschise radioul cel vechi și ascultă împreună cu bunica sa știrile, apoi părăsi bucătăria. Se încălță și deschise ușa ce dădea spre grădină. Fiecare zi de vacanță din cei doisprezece ani ai săi fusese petrecută de Ana în acea grădină, o cunoștea ca-n palmă. Oricât de mult îi plăcea grădina, fata voia să vadă pădurile ce o înconjurau, dar bunica nu o lăsa. Ana mai încercase o dată să iasă din grădină, de atunci crescuse mult, era mai înaltă și mai agilă. Se îndreptă grăbită spre hambar. *Acum plamul îl știu*, își spuse fata. *Urc scara cea mare, înaintez câțiva pași prin fân și acolo voi găsi cheia de la poartă.* Zis și făcut, în câteva minute era gata de plecare. Părăsi hambarul și o luă la pas prin grădină. Trecu prin grădina de zarzavat, își aminti cum îi vopsise marginile cu bunica atunci când era mică, apoi prin grădina de legume. Aici, acum câțiva ani, fata răscolise tot pământul, crezând că va găsi o comoară. În sfârșit, ajunse în fața porții. Bobiță, câinele familiei, o întâmpină cu un lătrat în semn de salut. Îl mângâie grăbită, apoi își îndreptă atenția spre poartă. Era acolo, asta își dorise de mulți ani, dar parcă ceva o împiedica să înainteze. Înainte să își piardă curajul, băgă cheia în broască și cu un clic aceasta se deschisă. Păși în față. Era liberă. Cerul senin, fără niciun nor, era acompaniat de un soare blând ce îi mângâia buclele aurii, firele de iarbă îi gâdilau picioarele goale. Ana se simțea în altă lume. Dar nu pentru asta se afla aici, ci pentru arbori. La câțiva metri în față, se întindea o pădure vastă. Înălțimea copacilor, modul în care ramurile acestora se legănau în bătaia vântului o fascinau pe Ana. Fata păși spre pădure, pas cu pas era mai aproape de visul ei. Merse atent, punând cu grijă un picior în fața celui alt. Ajunse la un metru de pădure, trase aer în piept și păși. Ana rămase mută de uimire, razele soarelui scăldau frunzele într-o lumină caldă, făcându-le parcă să prindă viață. Arborii, cu crengile lor mari, susțineau tot cerul, protejând acea

poieniță, iar prin iarba înaltă zumzăiau insecte. Ici, colo se zăreau flori albe și delicate. Păsările ciripeau ascunse -n ramuri. În mijlocului acelei oaze, susura un râu cristalin. Fata se apropie, lăsând apa să-i mângâie gleznele. De după un pom, o căprioară se apropie nebăgând-o înseamnă pe Ana și bău apă. Fata se lăsă pe spate în iarba înaltă, lăsându-se înghițită de natură. Nu știu cât timp rămase așa, dar după o vreme auzi un foșnet. Ridică alene capul crezând că e vreo veveriță. Dar, din tufișuri, apărură un animal masiv, cu colți fioroși. Ana rămase pe loc, speriată. Creatura mârâi furioasă și merse spre Ana. *Ăsta îmi e sfârșitul*, gândi fata. Apoi închise ochii, așteptând. Deodată zări o lumină puternică. Deschise ochii și în fața ei, lângă mistreț, stătea o fată îmbrăcată într-o rochie albă ce părea țesută din flori. Aceasta se apropie de mistreț și îl sărută, iar fiara plecă. Acum se îndreptă spre Ana.

– Bună, copilă, ce cauți prin aceste părți singură?
Încă speriată, Ana spuse:

– Mă plimbam prin pădure, când acel... ăă... și apoi tu... ăăă.

Zâna surâse:

– Eu sunt un spirit al pădurii și mă cheamă Crin. Eu protejez animalele. Iar acela era Gustav, protectorul pădurii. Gustav nu se arată des, dar oamenii sunt un caz special.

– Ce e cu oamenii? Întrebă fata deja curioasă.

– Gata, gata, ți-am spus deja prea multe. Acum mergi acasă și nu mai călca pe aici, căci altfel Gustav te va face spirit al pădurii.

Fata încuviință și porni în goană spre casă. De atunci nu se mai aventură niciodată în pădure.

PLIMBARE PRIN PĂDURE

OLARU OVIDIU CONSTANTIN

Clasa a VII-a B

Era după-amiază de august, când am decis să mă plimb prin pădure, pentru a mă bucura de natură, când dintr-odată dădui peste un vulpoi. Vulpoiul era mare și părea înaintat în vârstă. Avea coada stufoasă, atârnată, mustățile albe, urechile pleoștite și gâfâia de la cât mersese prin pădure. Când m-a văzut, a început să strige la mine:

– Băiete! Ai putea să mă ajuți cu ceva?
 – Da, desigur, spusei eu, dacă sunt în stare, te ajut cu orice.
 – Vreau să mă ajuți să-mi recuperez ochelarii de la cerb care mi i-a furat, spuse el. Am nevoie de ei repede, ca să pot vedea apusul de soare.

– Dar pentru ce îți trebuie să vezi apusul cu ochelari? am întrebat eu.
 – Eu sunt vulpe bătrână! răspunse el. Nici să vânez nu mai pot și mănânc ce îmi dau nepoții mei. Vreau să văd apusul deoarece lumina aceea colorată mă înviează și blana mea zgribulită lucește, dar, dacă mă încălzește puțin lumina apusului, mă simt bătrân și slăbit. Cerbul mi-a furat ochelarii, pentru că el crede că îi sunt buni pentru citit și că eu nu am niciun folos de la aceștia.

– Te înțeleg, vulpoiule! Am spus eu într-un final. Să mergem să îți recuperăm ochelarii.
 Și așa am plecat după vulpoi pe o rută necunoscută. Mă duse printre copaci, iarba și frunzele uscate foșnind sub picioarele mele în timp ce înaintam.

Pe drum a trebuit să trecem peste un pârâu, dar un pește ne-a oprit și nu ne-a lăsat să înaintăm de frică să nu-i deranjăm icrele. După o discuție scurtă, peștele ne-a condus spre o potecă de pietre ce traversa apa. Am mai mers încă puțin și am ajuns la un copac unde se afla un stup de albine în jurul căruia o ciocănitoare supărată zbura nervoasă. Pasărea ne-a explicat că acel copac era plin de viermi și ea voia doar să-l curețe, dar albinele nu o ascultau și mereu o îndepărtau.

Mi-am dat seama că are dreptate și că albinele și-ar putea pierde casa dacă copacul se va usca. Așa că am făcut un mic foc, iar albinele speriate s-au adăpostit în stup. Am acoperit intrarea stupului cu clei și frunze și l-am mutat în alt copac, eliberând apoi albinele. Ciocănitoarea fericită ne-a spus că-l vom găsi pe cerb cu ajutorul ei. După ceva căutări, am găsit și cerbul care încerca să citească o carte cu ochelarii vulpoiului:

– De ce i-ai furat ochelarii vulpoiului? am spus tare.
 – Îmi pare rău! zise cerbul printre lacrimi. Am crezut că, având ochelari, voi putea învăța să citesc. Nu am vrut să supăr pe nimeni.

– Puteai să ceri să fii ajutat să înveți să citești... Nu este bine să furi, i-am răspuns. Dacă îi înapoiezi ochelarii vulpoiului, te învăț eu să citești.

Cerbul a înapoiat ce furase, iar, după puțină practică, a reușit să citească. De atunci vulpoiul privește prin ochelarii săi amurgul în fiecare seară și blana lui pare din ce în ce mai frumoasă.

POVESTE CU DRAGONI

PREDĂ MIHAI - clasa a VI-a B

Era o zi frumoasă de vară care se anunța a fi neobișnuită. Am plecat împreună cu părinții mei la munte, căci vacanța începuse și ne doream cu toții să evadăm din aglomerația și din poluarea marelui oraș în care locuim. Pregăteam de mai de mult o astfel de călătorie, așa că nerăbdarea mea era mare. Ne-am hotărât să facem o plimbare prin împrejurimile stațiunii Slănic-Moldova, pe care o vizitam pentru prima dată. Atmosfera dată de prezența munților, a brazilor înalți și a aerului ozonat ne-a cucerit imediat. Am pornit prin pădurea deasă cu rucsacul în spate, în care mama îmi pusese mâncare și apă. După câteva ore de mers lejer admirând peisajul și bucurându-ne de aerul curat și de verdele brazilor, părinții mei s-au simțit obosiți și au hotărât să facem un popas într-o poieniță din apropierea unui râu.

Curios din fire, am plecat de lângă ei să cercetez râul. Mă simțeam ciudat pe măsură ce mă îndepărtam de locul popasului. Vântul mi-a mângâiat fața și am simțit un fior răcoros. Lângă mine s-a ivit Zâna Pădurii care m-a invitat într-o călătorie spre un tărâm de vis. Am plecat în zbor amândoi și o lume magică a apărut înaintea mea.

Priveam uimit la așezările cu case ciudate, la oamenii cu haine care păreau luate dintr-un joc electronic, la animalele pe care nu le știam pentru că nu văzusem nimic asemănător în cartea mea de biologie, la dragonii zburători și la copiii care se jucau cu ei. Zâna pădurii m-a urcat pe un dragon albastru și am zburat peste acel tărâm de vis pe care nu aș mai fi vrut să îl părăsesc. Așa am descoperit un peisaj minunat pe care cu greu mi l-aș fi putut imagina. Copaci noduroși cu coroane imense erau încărcăți de buchete de flori în nuanțe de roz sau de violet, alții doar înfrunziți purtau în jurul lor cupole strălucitoare de licurici multicolori. Dealurile colorate de straturile de flori erau invadate de mii de fluturi sidefii, iar apele cristaline ce formau pe alocuri mici cascade, brăzdau întreg peisajul. Uneori de sub pâlcurile de copaci vedeam ieșind în fugă cârduri de animale ciudate cu blana de un verde-albăstrui fosforescent. Totul era plin de culoare și de lumină. În jurul meu dansau în zbor și alți dragoni sub îndrumarea micuților lor stăpâni.

Absorbit de tot ce vedeam am uitat că timpul se scurge și că ar trebui să mă întorc la părinții mei. Privind mai atent lumea din fața mea, l-am observat pe tata care-mi făcea cu mâna și mă striga. M-am trezit din reverie și m-am îndreptat spre el, părăsind tărâmul de vis.

A fost o zi minunată petrecută la poalele muntelui alături de mama și de tata, o zi pe care nu o voi uita niciodată și care m-a făcut să înțeleg că viața este frumoasă și că nu trebuie niciodată să renunțăm să visăm.

GRĂDINA CU TRANDAFIRI

DIACONU IASMINA

Clasa a VI-a B

O grădină cu trandafiri este foarte parfumată, elegantă și divină. Trandafirul este una dintre cele mai alese flori. Trandafirii sunt potriviți în cazul în care dorești să arăți cuiva afecțiunea, respectul. Trandafirul are multe culori, fiecare cu semnificații diferite, trandafirul galben este văzut ca semn de prietenie și de armonie... O grădină cu trandafiri dă casei multă eleganță și stil, dar, mare atenție, trandafirii trebuie îngrijiți constant pentru a se menține sănătoși!

NATALIA MARIA NECULA - Clasa a V-a A

TOAMNA PRIVITĂ DE LA FEREASTRĂ

STANCU BIANCA TEODORA
Clasa a VIII-a A

În fiecare zi privesc de la fereastră cum împrejurimile devin din ce în ce mai gri. Copacii, vizibil slăbiți de frig, își lasă podoabele să cadă precum ploaia într-o zi de noiembrie. Acum stau la geam cu o cană de ciocolată caldă între degete și privesc apusul soarelui. Chiar dacă e destul de devreme, fiind ora cinci și jumătate, soarele se retrage obosit lăsând frigul nopții să ne înconjoare. Observ cum oamenii se grăbesc spre case pentru a se putea adăposti de furtuna ce amenință orașul. Mirosul ploii îmi invadează nările încetul cu încetul. Poate unora le displace toamna din cauza frigului și a ploilor. Dar pe mine mă liniștește. Să văd cum toate acele picături de apă se lovesc furioase de pământul rece, e descărcarea ce mă ajută pe mine să gândesc limpede. Sunt precum nervii mei eliberați prin lacrimile amare.

TOAMNA

BASALIC ROBERT
Clasa a IV-a A

Toamna este anotimpul în care se întorc elevii la școală. La țară, oamenii culeg roadele pământului și culeg fructele din grădină. Tot acum sunt culeși strugurii și este făcut mustul. Pe ogoare, după ce grânele sunt recoltate, pământul este arat și semănat cu noi cereale.

În acest anotimp natura se schimbă. Frunzele copacilor îngălbenesc și cad, iarba se usucă, iar soarele încălzește din ce în ce mai puțin. Cerul senin din vară dispare și apar norii negri și grei. Oamenii se îmbracă gros.

Toamna păsările călătoare pleacă în țările calde. Animalele din pădure își pregătesc cușul pentru iarnă și strâng provizii pentru această perioadă. Animalele se pregătesc să hiberneze peste iarnă. Totul în jur devine mohorât și ruginiu. Toată natura se pregătește să întâmpine iarna.

VACANȚA

STOIAN RAUL
Clasa a VII-a B

Era o zi frumoasă de vară cu soare strălucitor arzând pe cerul senin. Împreună cu părinții și cu sora mea ne-am pregătit pentru o vacanță la munte. Bucuria se citea pe chipurile noastre. La un moment dat am considerat că ceva era în neregulă.

- Maria, tu crezi că este bine să luăm atâtea bagaje cu noi?
- Și eu cred, Cristi, că sunt prea multe!
- Păi nu ar fi bine să renunțăm la câteva din ele?
- Atunci s-o întrebăm pe mama!

Mama, auzind discuția dintre noi, a venit să ne aleagă hainle de care aveam nevoie.

- Acum ce ziceți copii! Suneți mulțumiți?

Mama a plecat, iar noi am ajuns la concluzia că nu trebuia să ne luăm prea multe bagaje. Am avut grijă să nu ne lipsească din bagaj o lanternă, un fes și o geacă puțin mai grosuță pentru că noi aveam de gând să vizităm și o peșteră. Cu inimile pline de bucurie am plecat la drum. Veselia se citea pe chipurile noastre, iar, în mașină, până la destinație, am cântat și am făcut planuri de drumeții pentru cele șapte zile de vacanță. Drumețiile nu or să lipsească din programul nostru. Aștept cu nerăbdare să colind prin mijlocul naturii, să aud ciripitul păsărilor și susurul apelor. Și acum mai am în minte tabloul cu mine la marginea râului, în mijlocul naturii, înconjurat de brazi înalți. Cred că a fost o vacanță reușită.

TOAMNA PREMIUL I

CIORIȚĂ RĂZVAN
Clasa a IV-a A

Toamna asta e ciudată,
A venit așa deodată!
Nici măcar n-am observat
Că ziua s-a micșorat.

Parcurile sunt pustii,
Sunt lipsite de copii,
Ei se pregătesc de școală,
A venit luna amară.

Școala-n timp de pandemie
E curată nebunie,
Toți copiii poartă măști,
Nici măcar nu-i recunoști!

COPACUL ÎNȚELEPT

MIRON CRISTINA
Clasa A VII-A B

Acum mult timp a existat un regat în care se afla un singur copac falnic și înverzit care putea prezice viitorul oamenilor și da sfaturi. Un locuitor al regatului s-a dus la copac și i s-a prezis că se va îmbogăți, dar, pentru asta, va trebui să își vândă recolta în târg. Bărbatul a făcut ce a spus copacul și într-adevăr s-a îmbogățit. O doamnă, care avea copilul bolnav, s-a dus la copac și a spus:

– Vai, copacule, vai! Ce ar trebui să fac să îmi ajut copilul?

– Trebuie doar să îl ungi cu mir în fiecare seară și să te rogi pentru el.

Femeia a luat în considerare sfatul copacului, iar peste câteva zile fiul său s-a însănătoșit.

Un băiat leneș a mers și el la arbore, dornic să afle dacă se va îmbogăți, dar, spre surprinderea lui, răspunsul a fost negativ. Băiatul a început să lovească furios copacul cu pumnii și cu picioarele. Văzând că este în zadar, el adus un topor cu care a dat nemilos în arbore. Copacul a căzut, iar cerul s-a umplut de nori negri. A plouat fără oprire timp de cinci ani la rând, până când tot regatul a fost înghițit de apele negre.

MAGIA FULGULUI DE NEA

FLUTURE NIKOLAS
Clasa a V-a C

Vine iarna! Afară este frig. Fulgii de nea fâlfâie ușor, căzând din cer cu sclipiri magice. Copiii bucuroși stau afară și așteaptă ca pământul gol să îmbrace haina albă.

Eu iubesc fulgii de nea fiindcă ei pot fi transformați în oameni de zăpadă sau în bulgări cu care mă joc în fiecare iarnă cu prietenii mei. Cred că fulgii de nea aduc magia Crăciunului.

OROLOGIUL FERMECAT

BUGANU ROBERT ANDREI
Clasa a VII-a B

Încet, încet, cu pași mărunți a venit vacanța de iarnă. Îmi voi petrece zilele de dinaintea Crăciunului, în casa de la țară a bunicii mele alături de sora mea mai mare. Bunica ne-a așteptat cu o plăcintă delicioasă de dovleac, dar și cu alte delicatese ca din povești. Eu și sora mea ne-am urcat în podul casei, curioși fiind în legătură cu lucrurile de acolo. La prima vedere nimic prea interesant, jucării triste, mobilă veche, pantofi uitați, oale și cazane prăfuite. Vedem în spate ceva înalt și puțin lucios, apropiindu-ne realizăm că este un orologiu mare, maro și bine păstrat. Sora mea îi șterge puțin cadranul și ceasul prinde viață.

– Tic-Tac! Ce amintire ați uitat? zise orologiu cu o voce groasă.

– Oh, ce ciudățenie! exclamă sora mea în mod retoric.

Fără vreo altă secundă risipită, ceasul ne duce într-o călătorie a amintirilor. Revedem toate momentele distractive petrecute cu jucăriile acum uitate.

Apoi, ca prin magie, lumina dispare și realizăm că odată cu trecerea timpului lucrurile se învechesc și devin neimportante, dar amintirile se păstrează mereu întipărite în minte.

SĂRBĂTORILE DE IARNĂ

DUCA JASMINE
Clasa a VIII-a A

Dintre toate sărbătorile ce ne sunt date, cea mai frumoasă pentru mine este și va rămâne Crăciunul. Nu aștept nicio altă sărbătoare cu atâta bucurie pentru că simt că aceasta este sărbătoarea familiei întregite.

În casă se simte miros de cozonaci și de prăjituri pe care le vom împărți cu colindătorii, căci în Ajun de Crăciun casa ni se umple de colindători. Când sunetul colindelor se stinge și noaptea coboară, aștept și eu la fel ca toți copiii din lume ca pe drumul nins de lună să sosească și la casa mea Moș Crăciun. Bradul îl așteaptă și el, împodobit, plin de lumini și de globuri sclipitoare. Pe masă mama a pus trei lumânări și le-a aprins. Lumina lor caldă ne învăluie și în casă se așterne liniștea. Avem cu toții răgaz să privim stelutele de gheață de pe fereastră și să privim luminile sărbătorești aprinse pe străzi. Și mai este și sufletul cald al mamei sau al celor dragi. Crăciunul înseamnă bunătate, speranță renăscută, pace.

DECEMBRIE

PATRICHE MAYA - clasa a VI-a C

Pădurea odată verde și plină de viață, acum s-a îmbrăcat cu o mantie argintie. Traiul din codru pieri cu venirea primei zăpezi în ținut. Fulgii dansau lin pe melodia naturii. Covorul de omăt moale acoperea pământul, cândva plin de viață. Pe crengile copacilor stau grămezi de zăpadă ca niște podoabe reci.

Omătul cernut din văzduh a împodobit casele cu dantelă albă, iar drumurile le-a troienit până și-au pierdut ultimul contur. Ghirlandele de cristal de pe geam sclipesc, iar băncile s-au acoperit cu huse pufoase de nea. Singurele urme de viață le reprezintă copiii zglobii și fumul ce se ridică deasupra caselor. Cerul este trist, iar soarele este prizonier în spatele unei draperii de nori grei.

Casele sunt pitite sub căciuli mari și albe. Pe uliță mirosul de cozonac și de plăcintă cu măr și scorțișoară șerpuiește de-a lungul drumului. Deși iarna e cumplită și viscolul frământă lumea, derdelușul e plin de copii veseli cu obraji aprinși.

Săniuțele alunecă lin pe marea de cristal. Pe deasupra peisajului mirific flutură flori albe. Când sunt aproape de covorul alb înghețat, încearcă din răsuputeri să se ridice din nou, dar, răpuse de efort, se fac una cu neaua deja așternută.

Luna își arată fața luminoasă și veghează asupra tabloului splendid. Vântul susură dându-i priveliștii un aer melodic. Copiii nerăbdători la vederea înnoptării și-au strâns săniuțele și-au fugit spre sătuc. Acolo îi așteaptă masa plină de bucate tradiționale.

Pomul de Crăciun stătea în colțul camerei, împodobit cu globulețe de sticlă pictate cu dibăcie de meșterii satului. Focul trosnea în sobă, iar făcliile jucăușe luminau și încălzeau camera făcând atmosfera plăcută. Copiii s-au așezat în jurul bradului, cântând colinde în așteptarea lui Moș Crăciun.

LAVINIA ANDREEA PETRUTA IRIMIA - Clasa a V-a C

FULGUL MAGIC

COCIUG GEORGIANA ADINA

Clasa a VI-a B

Iarna este anotimpul preferat al copiilor, anotimpul când toată natura tace. Odată cu venirea iernii totul în jur se acoperă cu o pătură albă și imaculată de zăpadă. Copacii goi se îmbrățișează cu vântul rece care anunță că va fi o iarnă grea. Ador în acest anotimp să privesc de la fereastră cum ninge. Fulgii parcă se joacă în zbor, iar când ajung pe pământul rece formează un covor strălucitor de nici nu pot să-l privesc.

Deși iarna este cumplită, iar viscolul frământă lumea, derdelușul este plin de copii care nu-și pierd niciodată energia de a se da cu sania. Se îmbulzesc pe derdeluș de parcă ar fi ultima zi de iarnă, au obraji îmbujorați, dar nici nu pare că le este frig.

Stând pe covorul de zăpadă după ce am făcut câțiva îngerași albi din fulgii lui observ cum cade pe vârful nasului meu un fulg diferit de ceilalți, strălucitor și mare. L-am luat în mână și am rămas uimită, nu mai văzusem un asemenea fulg. L-am păstrat și, în tot acest timp, l-am arătat și prietenilor mei. Spre surpriza mea nu s-a topit. M-am gândit să îi pun numele de Fulgul Magic. M-am hotărât să i-l arăt și mamei mele. Pe drum am simțit mereu că am în mână ceva valoros. În cele din urmă vântul în valuri s-a năpustit asupra mea, furându-mi căciula, dar și fulgul. În ciuda frigului îngrozitor, am încercat să caut fulgul, sperând până în ultima clipă că o să îl găsesc.

Ajunsă acasă, dezamăgită de pierdere, m-am așezat în fața ferestrei să mai privesc odată acest peisaj de basm, întâlnit în zilele noastre din ce în ce mai rar. Deodată observ ceva strălucitor zburând prin înaltul văzduh.

Înima îmi sări din piept când mi-am dat seama că este fulgul meu, Fulgul Magic.

SEARA DINAINTE DE CRĂCIUN

ANGHEL NICOLETA

Clasa a VI-a D

Este seara dinainte de Crăciun, iar afară ninge ca-n povești. Toți copiii sunt foarte entuziasmați, iar adulții intră în spiritul Crăciunului. Am început să împodobesc bradul împreună cu familia mea și, între timp, au sosit și niște verișori pe care nu i-am mai văzut de mult timp. Le-am pregătit o cană cu ciocolată caldă pentru a se încălzi.

Mai pe seară ne-am gândit să ieșim să ne dăm cu sania pe derdeluș. Era un peisaj parcă rupt dintr-un basm, ninge domol, atmosfera era minunată și pe deal s-a așezat o mantie alb strălucitoare.

A fost minunat!

O VACANȚĂ DE IARNĂ

BĂCANU MIHAELA – ROZINA

Clasa a VI-a D

Cad din cer mărgăritare. Este o zi spectaculoasă de iarnă. Eu eram foarte fericită fiindcă mă puteam da cu sania. Am primit o veste neașteptată, urma să mergem la munte. A fost un drum cu multe peripeții. Odată ajunsă acolo, peisajul era de vis, parcă desprins dintr-un basm. Brazilii greoi încărcăți cu zăpadă, pârtia numai bună de schi, o atmosferă de sărbătoare. După ce m-am echipat corespunzător, am mers pe pârtie. Alături de un instructor am avut prima mea lecție de schi. Apoi a urmat telescaunul, târgurile de meșteșuguri și multe altele. Seara, ajunsă la hotel, m-am delectat cu bucate alese tradiționale și apoi am servit o cană mare de ciocolată caldă.

Iarna este și va rămâne anotimpul meu preferat, chiar dacă este frig afară.

SĂRBĂTOAREA CRĂCIUNULUI

Pentru mine Crăciunul este o sărbătoare deosebită, cu această ocazie petrec timpul cu cei dragi. Îmi place că împodobesc bradul împreună cu toată familia și să ascultăm colinde, în acest timp. Ador faptul că primim daruri cu toții și îmi place când ninge pentru prima dată.

COCIUG ADINA, clasa a VI-a B

Cea mai frumoasă perioadă a anului este cea a Crăciunului. Mirosul de brad, de ciocolată caldă, de turtă dulce cu scorțișoară sau de cozonac proaspăt scos din cuptor, împodobitul bradului alături de persoanele dragi sunt doar câteva dintre lucrurile pe care le iubesc.

Nu știu câți dintre noi mai simt spiritul Crăciunului, acesta pentru mine înseamnă magie. De la colindele pe care le ascult neîncetat, până la achiziționarea darurilor pentru cei dragi și împachetarea lor atentă, totul este superb! De Crăciun îmi place să fiu cu familia, să ne bucurăm împreună de nașterea Fiului lui Dumnezeu, să mâncăm cozonac și să cântăm în jurul bradului frumos împodobit.

URSACHI ROXANA, clasa a VI-a B

Pentru mine Crăciunul înseamnă să-ți petreci timpul alături de cei dragi, să mergi la colindat cu prietenii și să dăruiești celor neajutorați. După părerea mea, Crăciunul înseamnă iubire, prietenie și iertare.

CLĂTINICI SOFIA, clasa a VI-a B

Cuvintele cheie ale Crăciunului sunt *a dărui* și *a primi*. Adevărata bucurie este să dăruiești, nu neapărat să primești. Când dăruiești, trebuie să o faci cu mult drag și bucurie. De Crăciun importantă este familia și modul în care oferi și primești daruri.

DIACONU IASMINA, clasa a VI-a B

Pentru mine Crăciunul este cea mai importantă sărbătoare, deoarece oferi și primești daruri, ești alături de familie, în jurul mesei, bucurându-te de clipele petrecute împreună. Așteptăm cu nerăbdare să vină Moș Crăciun și deschidem ușa colindătorilor pentru a asculta frumoasele colindele strămoșești.

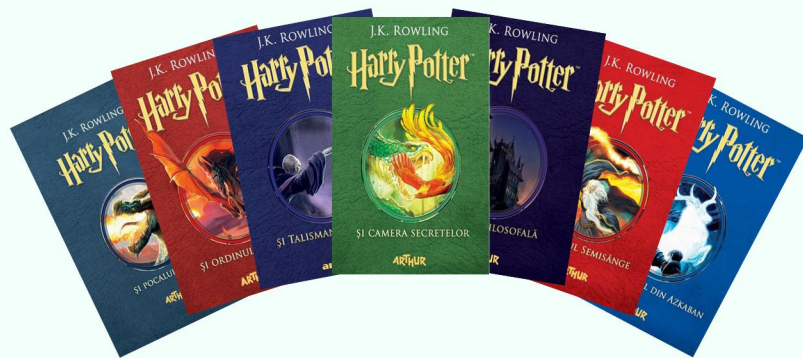
RUSU BIANCA, clasa a VI-a B

Pentru mine Crăciunul înseamnă bucuria de a petrece timpul cu familia și cu prietenii. Masa mare este întinsă și plină de bunătăți, având în jurul ei familia, prietenii și vecinii. De Crăciun copiii merg la colindat și se bucură cântând alături de prieteni. Crăciunul este bucuria tuturor oamenilor care sunt fericiți pentru că sunt alături de cei dragi.

DAVID MARIA, clasa a VI-a B

Pentru mine, Crăciunul este cea mai frumoasă sărbătoare. Este sărbătoarea care dă și oamenilor zgârciți o șansă să ofere. De Crăciun primești și dăruiești. În aceste zile nu mai avem dușmani, iar bucuria copiilor este să colinde.

OIȚĂ ANDREEA, clasa a VI-a B

PLĂCEREA DE A CITI

TRANDAFIR OANA

Clasa a VII-a B

CE MAI
CITIM?
RECENZII
LITERARE

Să citesc mi-a plăcut întotdeauna. De fiecare dată când citesc o carte mă aflu într-o altă lume și întâlnesc personaje noi, pozitive sau negative; de multe ori trăiesc alături de personaje aventura, ca și când m-aș afla și eu acolo. Dar, în această vară, ca-n nicio alta, am avut timp să citesc mult mai mult. Astfel am început cu seria de cărți „Harry Potter” fiind destul de nesigură deoarece eu prefer, în general, cărți în care întâmplările sunt reale și în care personajele se află în țări pe care le putem identifica pe hartă. Dar, în această carte, oamenii aveau puteri supraomenești și învățau magia la o școală pe care persoanele obișnuite nu o puteau vedea.

La început, cartea părea absolut obișnuită, ba chiar mă cam plictisea, deoarece era prezentată viața unui băiat londonez maltratată de unchiul și de mătușa sa, aceștia fiind cei care îl aveau în grijă de când părinții lui muriseră. Dar, pe măsură ce lectura avansa, am descoperit că până și cărțile fantastice pot fi interesante. Dacă o carte cu întâmplări relativ obișnuite m-ar fi captivat, „Harry Potter” m-a fascinat de-a dreptul. „Harry Potter” a fost și prima serie de cărți citită de mine. Mi-am dat astfel seama că o serie de cărți te ține mai mult în suspans decât o singură carte. Chiar dacă fiecare volum avea mii de pagini, când terminam unul, îl începeam pe următorul în aceeași zi, deoarece nu puteam să mai aștept să aflu ce se întâmplă. După ce am terminat de citit seria, mi-am dat seama ce m-a motivat să termin lectura. Cărțile prezentau o lume în care răul era întâlnit la fiecare pas, așa cum și în lumea noastră reală se întâmplă uneori, și în care binele întotdeauna învinge. Poate cel mai important lucru pe care îl transmite povestea lui Harry Potter este să nu ne pierdem speranța, să înfruntăm răul oricât de întunecat ar fi și să nu uităm că binele întotdeauna va triumfa.

GĂINUȘA CARE VOIA SĂ ZBOARE

TUFARU DENISA ANDREEA - clasa a VII-a B

Acum câteva zile, mă plimbam printre rafturile bibliotecii, fiind indecisă, neștiind ce să citesc. Îmi doream o carte mică, ce nu avea să îmi ocupe mult timp. De pe raft, am ales o carte subțire și albastră. Pe copertă scria mare titlul, „Găinușa care voia să zboare”. Am surâs, dar cum nu am găsit altceva mai interesant, am împrumutat-o. Am citit-o, schimbându-mi radical părerea despre ea. Chiar de are doar 100 de pagini, prin intermediul ei Sun-Mi-Hwang, autoarea coreeană, a reușit să transmită mai multe emoții decât alți autori în mii de pagini. „Găinușa care voia să zboare” este un roman emoționant despre înțelegere, acceptare, greutăți ale vieții și dragostea de mamă. Acest roman o are ca eroină pe Muguraș, o găină din rasa ouătoarelor, ce își dorea să aibă un puișor. Pentru a-și îndeplini visul, Muguraș părăsește confortul și siguranța fermei, ajungând într-o lume necunoscută și periculoasă, fiind pândită din umbră de dușmani. Eroina găsește un ou de găscă sălbatică pe care îl clocește și apoi crește puiul ieșit din el, ca într-un final ea să se lase omorâtă pentru

a-și salva puiul, demonstrând astfel ce înseamnă iubirea de mamă. La început, mă întrebam de ce această carte nu este trecută pe lista lecturilor școlare, fiind scrisă de o autoare destul de cunoscută. După ce am citit-o, am înțeles, această carte poate fi încadrată mai degrabă în seria cărților cu substrat filosofic, decât în categoria fabulelor cu animale. În plus, romanul îți trezește niște trăiri și sentimente meditative intense. Recomand cu căldură această carte. Când citești, intri într-o lume fascinantă, unde te simți liber, fericit cu adevărat. Această carte mi-a reamintit că dragostea de lectură nu e măsurată în pagini, ci în sentimente și emoții, acestea nefiind trecătoare cum se întâmplă cu multe lucruri din viață.

ELEVII CLASELOR
I A ȘI I D
AU ÎNTÂMPINAT
VENIREA TOAMNEI
CU O EXPOZIȚIE DE
DE FELINARE
REALIZATE DIN
BOSTANI.

ELEVII CLASELOR
A IV-A A ȘI A IV-A B
AU REALIZAT
UN COLAJ DE
DESENE DEDICAT
TOAMNEI

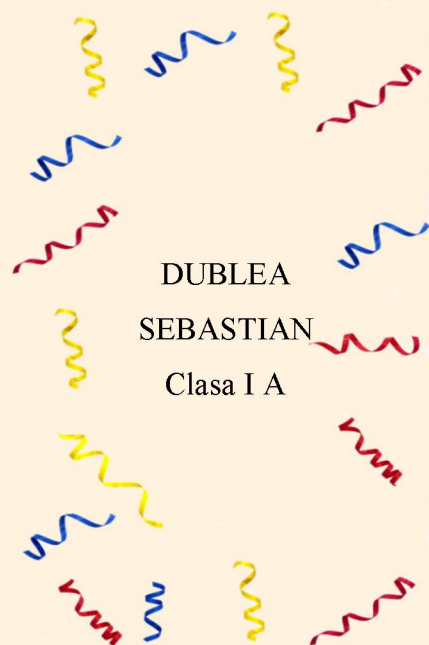

STRATULAT

ANTONIA

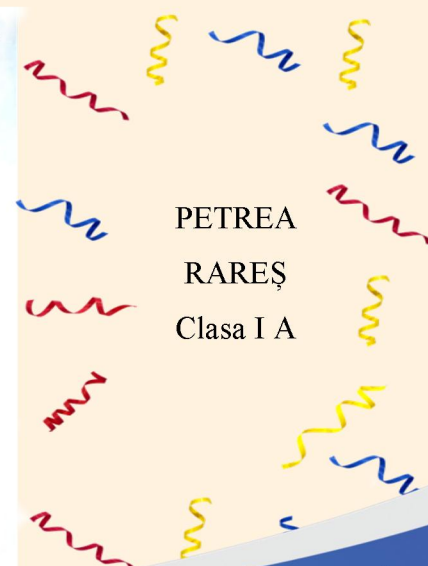
Clasa I A

DUBLEA
SEBASTIAN
Clasa I A

PETREA RAREȘ
CLASA I A

PETREA
RAREȘ
Clasa I A

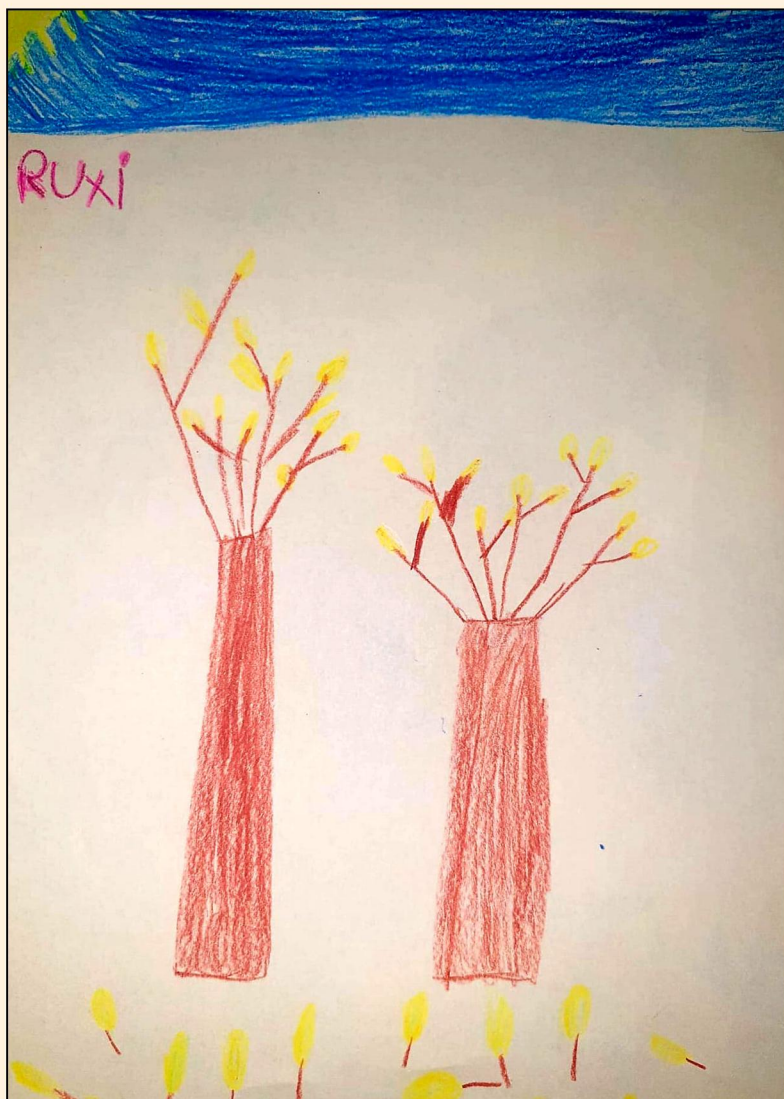

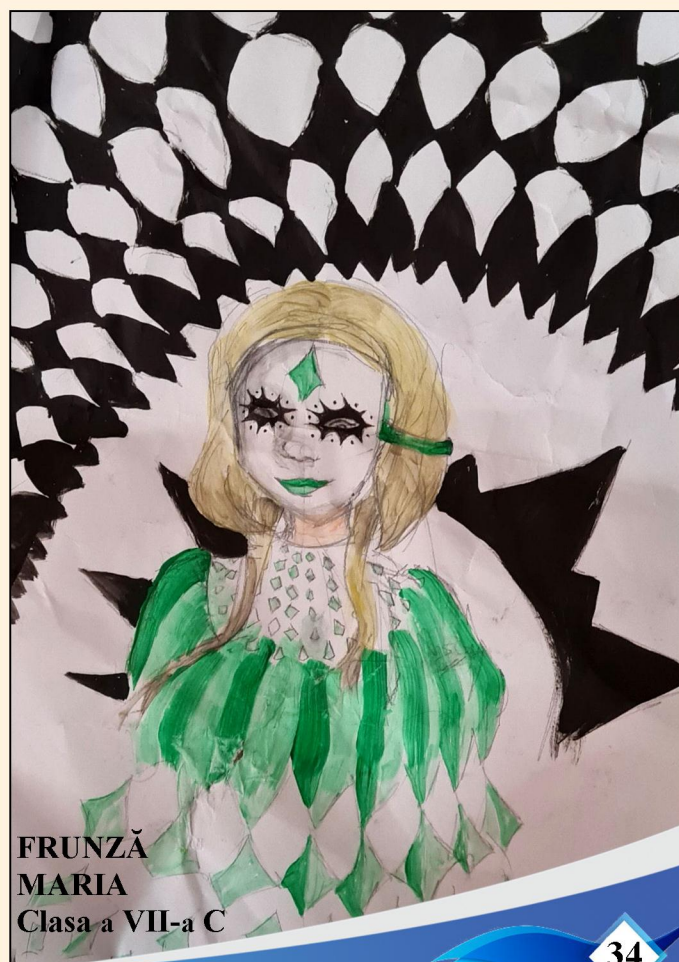
RĂZVAN BUJOREANU
Clasa a V-a B

**RĂZVAN
BUJOREANU**
Clasa a V-a B

ENE RUXANDRA
Clasa I A

**FRUNZĂ
MARIA**
Clasa a VII-a C

MAYA IOANA PATRICHE
Clasa a VI-a C

MARIO OPREA
Clasa a VI-a A

OPREA

ROBEA LAURA
Clasa a VI-a B

ATENA GABRIELA ZAHEI
Clasa a VI-a A

TEODOR IULIAN PAȚILEA
Clasa a VI-a C

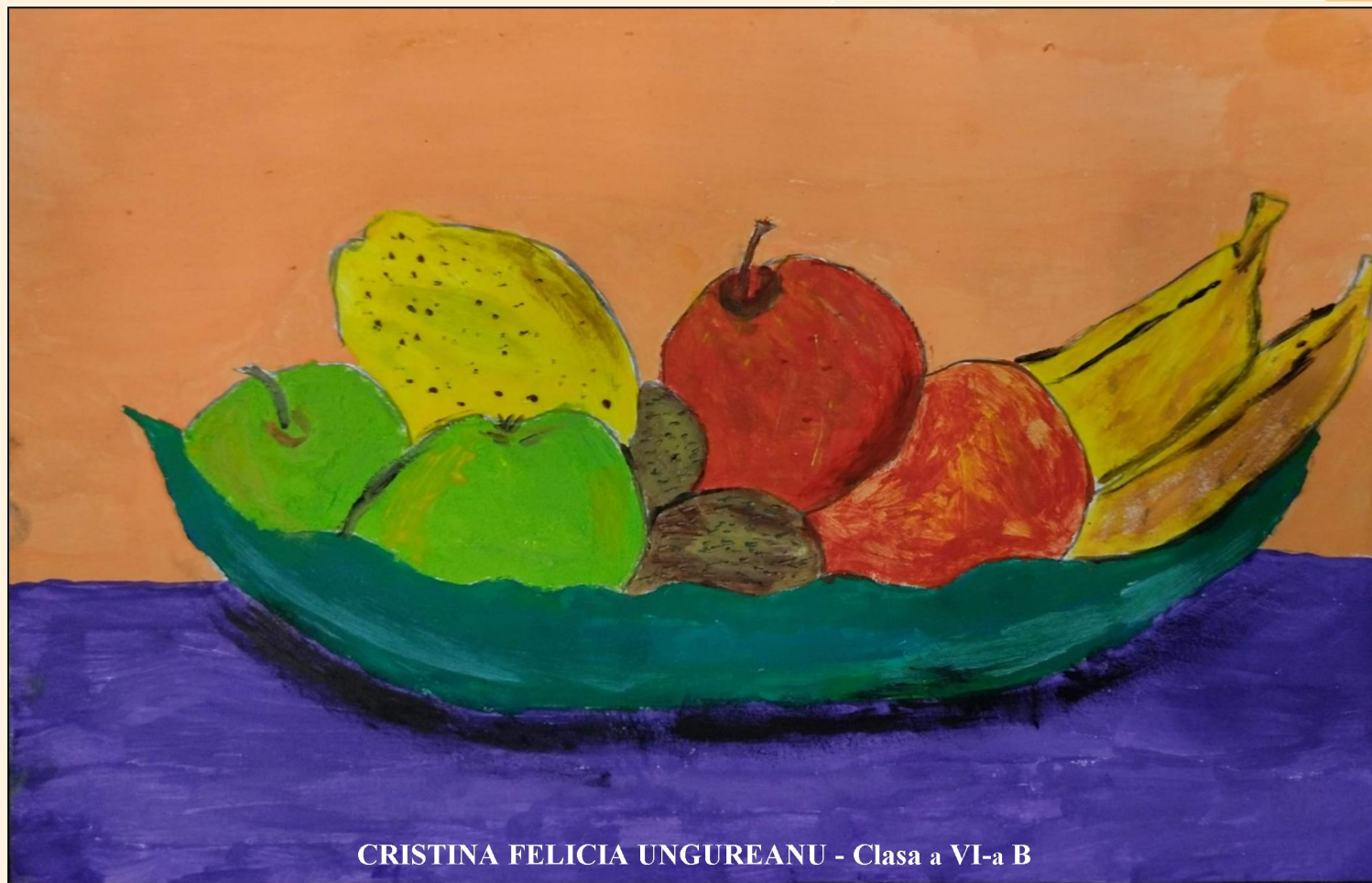
ANDREEA EPURAȘ
Clasa a VII-a A

ALEXIA MARIA CIOBANU
Clasa a VI-a C

ROȘU BOGDAN MIHAI
Clasa a VI-a C

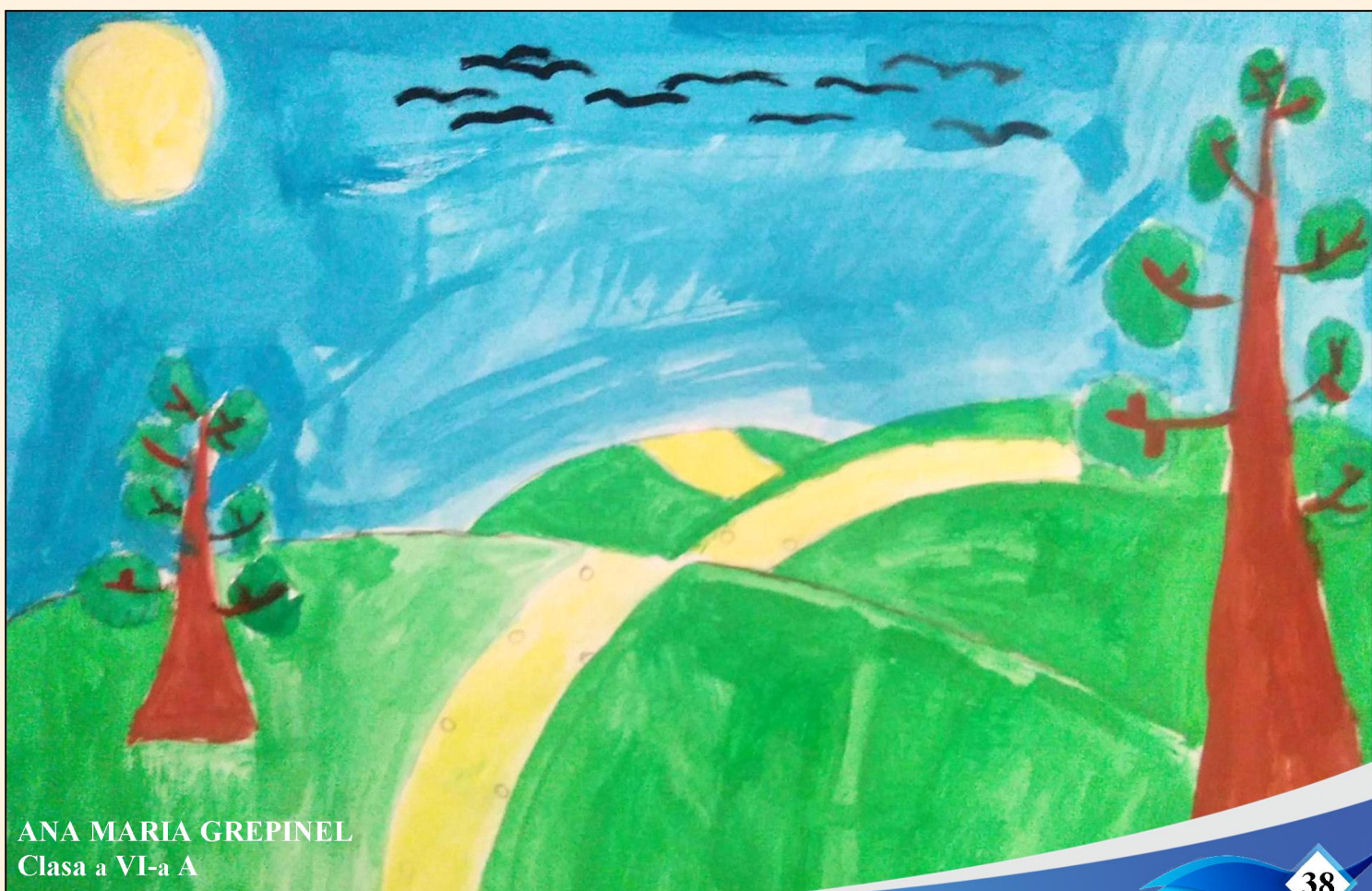
CRISTINA FELICIA UNGUREANU - Clasa a VI-a B

FLORENTINA MĂDĂLINA BRATU
Clasa a V-a A

ALEXIA MARIA CIOBANU
Clasa a VI-a C

ANA MARIA GREPINEL
Clasa a VI-a A

ELENA MUȘAT - Clasa a VI-a C

IOANA TRANDAFIR
Clasa a VII-a B

STANCIU MIRUNA
Clasa a VI-a C

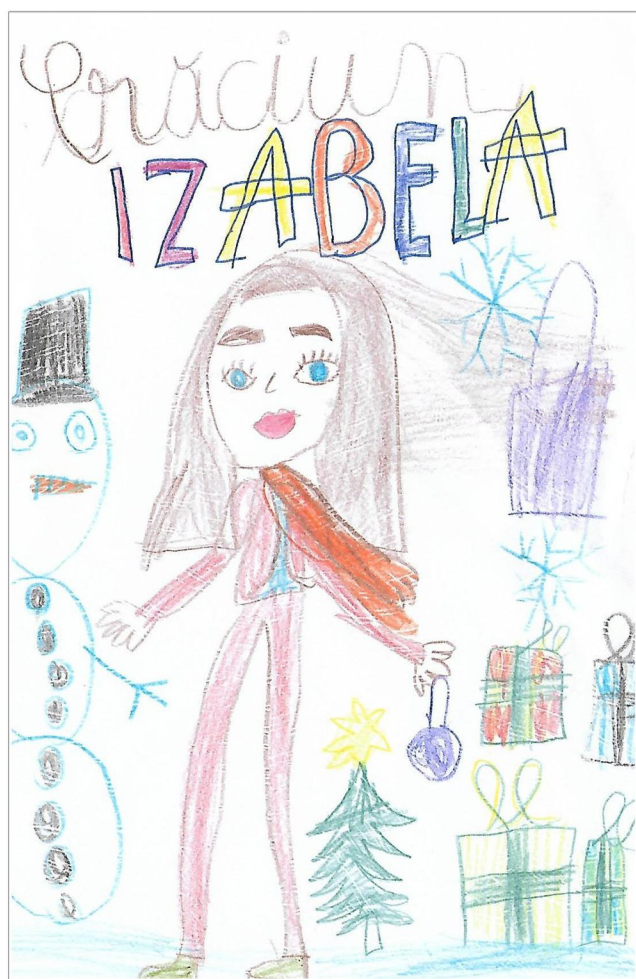
ANGELINA NICOLA STOIAN
Clasa a VII-a A

PATRICIA LORENA PAȚILEA
Clasa a VII-a C

**POVESTI DE IARNA
ÎN IMAGINI**

**DESENAȚE DE ELEVII
CLASELOR I**

CRACIUN

Brăciun

Cristina

Mos Crăciun

-AURA

CRĂCIUN

ELEVII CLASEI I A VĂ PROPUN JOCUL

GHICEȘTE PERSONAJUL DIN DESEN

GALAȚI, ORAȘUL MEU

În anul 313, împăratul Constantin cel Mare a înființat un vicariat condus de vicarul Cocceius Galatus. A luat ființă și o colonie numită Galați. Evenimentul este confirmat de o piatră funerară a unui cetățean roman din Histria, datând din anul 157 d.Hr. O altă ipoteză, mai puțin plauzibilă, este legată de numele celtilor gali, care în antichitate ar fi trecut prin zonă în drumul spre Galatia din Asia Mică.

Potrivit unei alte ipoteze, toponimul Galați reprezintă o adaptare a denumirii turcești a cuvântului arab *kala'at cetate, fortăreață*. Având în vedere că topicul Galați este destul de răspândit în România, ipoteza cea mai plauzibilă este cea a lui Ioan Bogdan. Caracterul comun al acestei denumiri se putea forma doar pe baza unui onomastic slavo-român, „Gal” căruia i s-a adăugat sufixul „aț”. Rădăcina „Gal” aparține fondului de cuvinte slave, având sensul de „murdar” sau „noroii”, care, ulterior, a suferit o transformare semantică, căpătând înțelesul de „negru”.

Cele mai vechi urme arheologice de pe teritoriul Galațiului datează din neolitic, mai precis din epoca fierului. În vatra orașului s-au găsit vârfuri de săgeți din fier provenite dintr-un mormânt datând din secolul al IV-lea î.Hr. La Barboși au fost descoperite vase grecești, datând din secolul al V-lea î.Hr. Barboși au fost o importantă dăvă dacică, cetate fortificată ce a durat aproape 500 de ani. Aici s-a descoperit și un sanctuar asemănător celui de la Sarmizegetusa. Orașul s-a dezvoltat pe bazele unei străvechi așezări dacice, existente în secolele VI-V î.Hr., la vadul Dunării care, începând cu perioada celor două războaie cu romanii purtate împotriva dacilor, în 101-102 și 105-106, va cunoaște influența civilizației romane.

Primul sigiliu al târgului Galați
secolul al XV-lea

Prima menționare documentară a orașului Galați (pe atunci târg) datează din 1445 (într-un act semnat de domnitorul Ștefan al II-lea). Galați a crescut în importanță după ce turcii au cucerit cetățile Chilia și Cetatea Albă, în iulie-august 1484, orașul rămânând singurul port al Moldovei cu rol important în comerțul intern, dar și în cel polono-turc.

Clasa a VI-a B

COLECTIVUL DE REDACȚIE:

DIRECTOR, prof. Simona-Mara Neacșu
DIRECTOR adj., prof. înv. primar Florentina Cristina Epure

Inf. prof. Mihaela Corina Boboc
Prof. Gabriela Ciobanu
Prof. Valentin Popa
Prof. Aurelia Gafton
Prof. Mihaela Penu

Colaboratori/coordonatori ai elevilor:

Prof. Mariana Cristea
Prof. Oana Crihană
Prof. Ionel Fășie
Prof. Andreea Bojian
Prof. înv. primar Ionica Chiper
Prof. Katalin Agnes Calciu

COLECTIVUL DE REDACȚIE AL ELEVILOR:

Trandafir Oana
Olaru Ovidiu Constantin
Tufaru Denisa Andreea
Epure Ioana Aurelia
Tănase Adelina Gabriela
Chirilă Sofia
Trifan Ioana Alexandra

Sursa imaginilor clipart: <https://www.pngwing.com>

ȘCOALA GIMNAZIALĂ „DAN BARBILIAN”, GALAȚI

Strada Furnaliștilor nr. 3, cod 800622

Telefon/Fax 0236414095

scoala43gl@yahoo.com

<https://www.scoaladanbarbiliangalati.ro>

ISSN 2068-2115